

VERTIGO

Gratis filmmagazine

NIEUWS | INTERVIEWS | ARTIKELS | RECENSIES

*Een duizelingwekkende
dosis cinema*

JESSICA CHASTAIN
SIRIN ZAHED
EMMA STONE
JENNIFER ANISTON
TAKEN 3

Unbroken

Angelina Jolie verwezenlijkt wat geen man kon

#08

januari 2015

OSCAR
ISAAC

JESSICA
CHASTAIN

“Groots. Een topper.”

- Chris Craps, Gazet van Antwerpen

NEW YORK CITY, 1981

A MOST VIOLENT YEAR

4/02

VAN ACADEMY AWARD NOMINEE J.C. CHANDOR

Lumière

(Niet zo) vanzelfsprekend

Wanneer staat er eindelijk eens een vrouw op de cover?”, vroeg mijn vriendin maand in, maand uit. En terecht. Naarstig zocht ik naar mogelijkheden. Maar altijd belandde er wel roet in het eten. Geen interviews, geen geschikt (beeld)materiaal, noem maar op.

Met een mix van schaamte en trots meld ik dat het ons eindelijk gelukt is. Schaamte omdat het inderdaad veel te lang geduurd heeft. Trots omdat we kunnen uitpakken met een van de Grote Madammen van de Hedendaagse Cinema: Angelina Jolie, die met *Unbroken* haar tweede film als regisseuse aflevert.

Maar Jolie is niet de enige *movie queen* op wie we de schijnwerpers richten. Van Amerikaanse acteertoppers Jennifer Aniston, Jessica Chastain en Emma Stone over lokaal talent als *Trouw met mij!*-hoofdactrice Sirin Zahed en *first AD* Joke Pevenage tot een ‘Vraagstuk’ over genderongelijkheid in Hollywood: vrouwen boven deze maand!

“Moet dat zo expliciet?”, vroeg een vriend me uitdagend. En hij heeft een punt. In een perfecte wereld zou dit soort van ‘statements’ niet hoeven. Maar goed: in een perfecte wereld zouden racisme en homofobie al lang als relikwieën uit een ver, verderfelijk verleden beschouwd worden.

“Overdrijf je niet een beetje?”, merkte een andere makker op. Ik ben overtuigd van niet, maar voor hem en alle andere testosteronjunkies hebben we een knaller van een antgif in de aanbieding, namelijk een interview met *Taken 3*-regisseur Olivier Megaton.

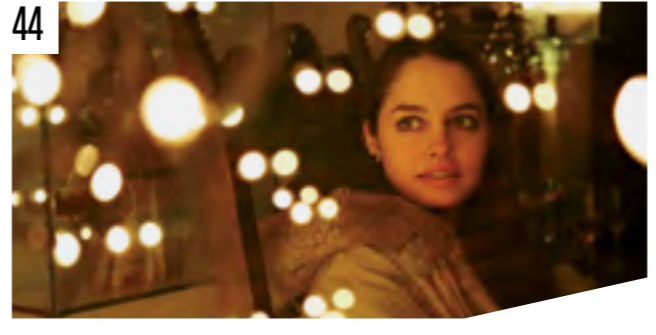
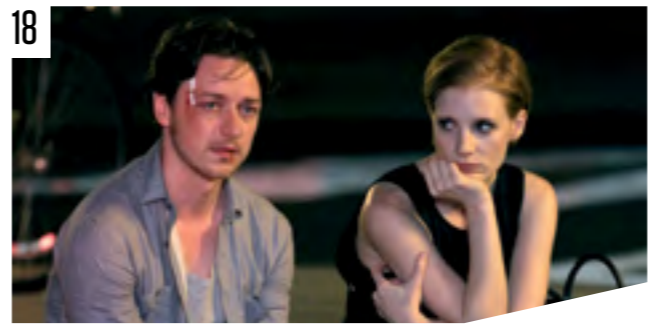
Want cinema is — net zoals het echte leven — een kwestie van geven en nemen, van leven en laten leven. Anders maken we alles kapot.

STEVEN TUFFIN
hoofdredacteur

@Waazinema

Vanaf donderdag 29 januari, GOTHAM
 Dé Amerikaanse crime serie van het moment. In première op VIER.

VERTIGO
 Postbus 10009, 2000 Antwerpen
 info@vertigoweb.be
 www.vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER Steven Tuffin – steven@vertigoweb.be
ADJUNCT-BLADMANAGER Karlijn Van de Cruys
MEDEWERKERS Ruben Nollet, Bernard Van de Popeliere, Kurt Vandemaele, Vincent Stroep, Jimmy Van der Velde, Ewoud Ceulemans, Ben Van Alboom, Jonas Govaerts, Tom Rouvois, Britt Valkenborghs, Anke Wauters, Katrin Swartenbroux, Nico Krols, Niels Putman
WEBREDACTIE Jimmy Van der Velde
EINDREDACTIE Werner Van den Bergh,
GRAFISCH ONTWERP Wouter De Boeck
FOTOGRAFEN Nyklyn, Greetje van Buggenhout
ILLUSTRATOR Xavier Truant
RECLAMEREGIE sales@vertigoweb.be
VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Marc Boonen, postbus 10009, 2000 Antwerpen
DRUK Corelio Printing

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, scan of op enige andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk akkoord van de uitgever.

www.twitter.com/VERTIGObe www.facebook.com/VERTIGObe

FLASHFORWARD

- CINÉ UPDATE**
Nieuwsjes, nieuwsjes en nog meer nieuwsjes 6
- ACHTER DE SCHERMEN**
Joke Pevenage brengt orde in de filmchaos 7
- FILMFAN**
Jozefien Daelemans wil gelaagde personages 8

CLOSE-UP

- UNBROKEN**
Angelina Jolie leidt WOII-drama in goede banen 10
- TROUW MET MIJ!**
Sirin Zahed ruilt het kapsalon in voor de set 14
- INTO THE WOODS**
Kostuums maken de sprookjesfiguren 16
- THE DISAPPEARANCE OF ELEANOR RIGBY**
Jessica Chastain en de kunst van het rouwen 18
- BIRDMAN**
Een ode aan de fantastische Emma Stone 22
- VRAAGSTUK**
Is het Hollywood-plafond werkelijk onbreekbaar? 24
- HORRIBLE BOSSES 2**
Jennifer Aniston vertelt afschuwelijke anekdotes 28
- THE IMITATION GAME & THE THEORY OF EVERYTHING**
De vrouw achter de man geëerd 30

LA RANÇON DE LA GLOIRE
Xavier Beauvois brengt hulde aan Charlie Chaplin 34

TAKEN 3
Olivier Megaton blinkt uit in testosteronbommen 36

SPECTRUM
De lijdensweg van Pier Paolo Pasolini 38

TURIST
Ruben Östlund en het mannelijke ego 40

POINT OF VIEW

RECENSIES
Il capitale umano, Wild Tales, Wolves, You're Not You 44

BESTE.FILM.OOIT.
Fast Times at Ridgemont High: Springplank van de bovenste plank 46

Het laatste nieuws van de filmfrontlinie

Over de (grote) plas

Terwijl Bram Coppens in Los Angeles bezig is met de afwerking van *Broken Vows*, een psychologische thriller over een geobsedeerde kerel, rondt Tom Geens in Londen *Couple in a Hole* af, een drama waarin een stel zich letterlijk en figuurlijk verliest in een bos.

Belgisch-Amerikaans

Over Caviar, het Belgische productie-huis dat een kantoor heeft op de befaamde Sunset Boulevard in Hollywood, kunnen we moeilijk zwijgen. Zeker nu hun eerste Amerikaanse productie, *Diary of a Teenage Girl*, geselecteerd is voor het prestigieuze Sundance Film Festival.

ACHTER DE SCHERMEN

Winnipeg

Eerste regieassistente Joke Pevenage laat van zich horen

tekst KURT VANDEMAELE
foto NYKLYN

Joke Pevenage is een vrouw waar je niet makkelijk naast kijkt. Dat blijkt ook op de set van *Winnipeg*, de nieuwste film van Geoffrey 'Hasta la vista' Enthoven met Koen De Bouw, Titus De Voogdt en de Duitse cultster Udo Kier.

Pevenage is al enige tijd eerste regie-assistente ofte *first AD*. Je zou kunnen zeggen dat ze alle troep opruimt waar de regisseur zich te goed voor voelt, maar dat is een definitie waarmee ze niet kan leven. "Het is juist mijn job om ervoor te zorgen dat er geen troep is, dat de regisseur te allen tijde op zijn gemak actie kan roepen."

"In de ideale wereld zorg ik voor het draiboek, zeg maar de planning", lacht Pevenage. "Maar de vele last minute beslissingen zorgen ervoor dat van de aanvankelijke planning soms weinig overblijft." En dan laat ze zich horen. Na iedere ingeblikte scène meldt ze met haar stevige stem wat iedereen te doen staat.

Eerst zou men in Winnipeg, Canada draaien, maar uiteindelijk trok de ploeg naar Ierland — meteen de reden waarom de film een titelverandering zal ondergaan. "Een bijzonder avontuur", vertelt Pevenage. "Wisselvallig weer, een grotere vijand bestaat er niet voor een filmploeg. Maar uiteindelijk is het het mooiste project geworden dat ik tot nu toe heb gedaan. Fijne collega's, degelijke productie en topacteurs: alles wat een *first AD* wensen kan." ▣

VANAF 25 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

@VdmKurt

Zonder geld

Soms schiet Daniel Lambo met een normaal budget, zoals *Los Flamencos*. Soms werkt hij met kleingeld, zoals *Booster*. En soms draait hij op gsm's, zoals *Dry Branches of Iran*. Zijn volgende, *De figurant*, wordt er weer één zonder geld en zal zich in het Antwerpse drugsmilieu afspelen.

Jaar van de vrouw

2015 wordt in Vlaanderen het jaar van de vrouwelijke filmmakers. Lenny Van Wesemael pakt uit met *Café Derby* (foto). Meikeminne Clinckspoor maakt *Cloudboy*, Cecilia Verheyden draait *Achter de wolven* en ook Nathalie Teirlinck, Eva Cools en Anke Blondé pakken uit met hun eerste langspelers.

Sportieve Mortier

2015 staat voor Koen Mortier in het teken van de sport. Hij verfilmt Dimitri Verhulst's *Monoloog van iemand die het gewoon werd tegen zichzelf te praten*, gebaseerd op de roemloze dood van Frank Vandenbroucke. Daarnaast produceert hij *Coureur* van ex-wielrenner Kenneth Mercken.

FILMFAN

Jozefien Daelemans

Vormgeefster Jozefien Daelemans zag in de tien jaar dat ze voor vrouwenbladen werkte vooral wat ze niet wilde lezen. Ze stampte *Charlie* uit de grond, een onlinemagazine dat geen blad voor de mond neemt en op zoek gaat naar echte verhalen en realistische rolmodellen. Benieuwd door welke bril deze mediarebel naar films kijkt? Wij ook!

tekst KATRIN SWARTENBROUX foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

Hoe bekijk je films het liefst?

JOZEFIEN DAELEMANS: "Ik ga heel graag naar de bioscoop. Niet voor de popcorn, wel voor het grote scherm en de immense geluidsinstallatie, waardoor je echt in het verhaal gezogen wordt. Ik ben een fan van kostuumdrama's en fantasy."

Welke film heeft je zo hard geraakt dat je zat te snikken in je stoel?

"Zowat allemaal. Ik ben een verschrikkelijke *bleiter*, niet zozeer bij het zeemzoete einde van romantische komedies, maar meer om algemene emotionele dingen des levens, zoals een geboorte."

Welke film heeft je voor het laatst keihard doen lachen?

"De trailer van *Dumb and Dumber To*. Sorry."

Welk type vrouwen zie je graag terug op het beeldscherm?

"Ik vind het leuk als je een heel scala aan eigenschappen weerspiegelt ziet in een personage, dat het zowel sterk als slecht als slim kan zijn, of gewoon net heel menselijk. Vaak worden vrouwen in stereotiepe rollen geduwd, zoals het buitenbeentje of de vamp, terwijl je ook heel hard kunt meelevend

met iemand die door en door slecht is, zoals het personage van Glenn Close in *Dangerous Liaisons*."

Zijn er bepaalde rollen die je bij een Vlaamse remake op jou zou willen nemen?

"Sowieso Uma Thurman in *Kill Bill*."

Omgekeerd: wie zou jou mogen vertolken in de film van je leven?

"Cate Blanchett, omdat ze fysiek een beetje op me lijkt met haar blonde haren, bleke huid en markante neus. Bovendien heeft ze een androgyn kantje, dat ze laat zien in *Elizabeth: The Golden Age*. Om nog maar te zwijgen van haar tour de force in *Blue Jasmine*."

Een Oscar-waardige prestatie. Vind je filmprizen belangrijk?

"Ik vind het event en de heisa errond wel leuk, maar stel me vragen bij de objectiviteit van die awards. Ze zetten nog eens extra in de verf wat voor een mannenbastion de film-industrie eigenlijk is."

Geen fan van Hollywood?

"Er zijn dingen die dringend veranderd moeten worden, en niet alleen voor vrouwen. Acteurs en actrices worden

"EYES WIDE SHUT: WAT EEN ONZIN!"

dezer dagen in zowat alle films geretoucheerd. Werkelijk elk shot wordt besproken met een digitale bewerker, die dan cellulitis of moedervlekjes wegwist.

Die enorme druk om er perfect uit te zien, is ook voelbaar in onze maatschappij. Daarom staat *Charlie* deze maand in het teken van *positive body image*. Januari is de maand bij uitstek voor de lifestylebladen om hun lezers een schuldgevoel aan te praten over de geconsumeerde calorieën aan de feestdis. Hoog tijd om dat aan de kaak te stellen."

Nu we toch in een neerwaartse spiraal zitten: welke film vond je zo slecht dat je hem niet hebt kunnen uitkijken?

"*Eyes Wide Shut*. Ik weet dat het een must-see is, maar ik was echt niet mee. Wat een onzin! Dat Tom Cruise de hoofdrol speelde, hielp ook niet, integendeel."

Zijn er zo nog classics die niet op je scherm verschenen zijn?

"Ik heb *The Godfather*-trilogie nog nooit gezien, maar hou dat voor jezelf."

Te laat. ▣

@FakePlasticRuby

www.charliemag.be

UNBROKEN

MET HART EN ZIEL

Het heeft bijna zestig jaar geduurd voor het onwaarschijnlijke verhaal van olympisch atleet en WOII-veteraan Louis Zamperini zijn weg naar het witte doek vond, maar nu is de film er eindelijk. *Unbroken* is een verhaal over doorzettingsvermogen. Niet alleen van Zamperini zelf, maar ook van regisseuse **Angelina Jolie**.

tekst EWOUDE CEULEMANS

Beter laat dan nooit, moet Louis 'Louie' Zamperini hebben gedacht toen in oktober 2013 de opnames van *Unbroken* begonnen. Bijna zestig jaar nadat voor het eerst sprake was van een verfilming van zijn leven komt het biografische drama over de oorlogsheld eindelijk in de zalen. Filmsterren als Tony Curtis (*Some Like It Hot*) en regisseurs als Francis Lawrence (*I Am Legend*) en Antoine Fuqua (*Training Day*) waren betrokken bij mogelijke verfilmingen, die stuk voor stuk vastliepen. Uiteindelijk was het niemand minder dan steractrice Angelina Jolie die het epische verhaal van Zamperini en zijn onvoorstelbare avonturen in de bioscoop heeft gekregen.

En als we het hebben over onvoorstelbare avonturen, dan mag u dat behoorlijk letterlijk nemen. Zamperini's leven bevat meer tragiek, heroïek en pathos dan eender welke Hollywoodscenarist zou kunnen bedenken. Als jongste telg van een Italiaans migrantengezin in het Californië van de jaren dertig had Zamperini niet meteen de meest rooskleurige toekomst voor zich. Dankzij zijn looptalent en doorzettingsvermogen schopte hij het echter tot het atletenteam dat de Verenigde Staten afvaardigde voor de Olympische Spelen van München in 1936. De jonge Amerikaan werd er achtste op de 5000 meter, maar maakte indruk door de laatste ronde in een luttele 56 seconden uit te lopen. Een succesvolle atletiecarrière leek in de maak, maar zijn olympische droom werd gefnuikt door het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog.

CLOSE-UP

Lijdensweg

Dat zou op zich al genoeg stof voor een volwaardig drama opleveren, maar de echte tragiek moest toen nog beginnen. Als bombardier in een gevechtsvliegtuig stortte Zamperini neer in de Stille Oceaan. Hij en twee kameraden, de enige overlevenden van een elfkoppige crew, dobberden maar liefst 47 dagen — een record dat hij ironisch genoeg wél op zijn naam mag schrijven — rond in een reddingsbootje, alvorens Japanse mariniers hen gevangennamen. Het was de zomer van 1943. De rest van de oorlog bracht de jonge soldaat door in verschillende krijgsgevangenkampen, waar hij mentaal en fysiek werd gemarteld. Zamperini zette door en keerde na de bevrijding in 1945 terug naar zijn familie. Wat hem al die tijd gaande hield, was de onverzettelijke spirit die een olympische atleet kenmerkt. “Louis gaf nooit op en hield altijd de eindmeet in zicht”, liet *Unbroken*-hoofdrolspeler Jack O’Connell optekenen. “Hij was er rotsvast van overtuigd dat hij het einde zou halen.”

En Zamperini was niet de enige met dat karakter. Angelina Jolie moest haast evenveel doorzettingsvermogen aan de dag leggen om het erg lange

traject dat de film heeft afgelegd succesvol af te ronden. Al in 1957 werd Zamperini’s verhaal opgepikt in Hollywood. Universal kocht de rechten op *Devil at My Heels*, de memoires die Zamperini zelf schreef. Een verfilming met Hollywoodster Tony Curtis leek in de maak, maar toen die afzede, werd het project afgeblazen. “Iets als *development hell* bestond toen nog niet”, vertelt producer Matt Baer. “Een film werd gemaakt, of hij werd niet gemaakt.” Het was Baer die het project aan het einde van de jaren negentig weer onder de aandacht bracht. “Ik ben er zeventien jaar mee bezig geweest”, vertelt hij opgelucht. “Het is niet zo dat er in 1998 geen regisseurs geïnteresseerd waren, maar zo’n project leek toen onbetaalbaar. De studio wilde het alleen maken met iemand als Steven Spielberg of Robert Zemeckis aan het roer.”

Beauty en brains

Het zou uiteindelijk tot de publicatie van Laura Hillenbrands boek *Unbroken: A World War II Story of Survival, Resilience, and Redemption* in 2010 duren voor het project alsnog in een stroomversnelling raakte. Het boek werd in geen tijd een bestseller,

wat Hollywoodstudio Universal ertoe bracht de rechten te kopen en de lang uitgestelde Zamperini-film opnieuw op poten te zetten. Ervaren scenaristen als Richard LaGravenese (*The Bridges of Madison County*) en William Nicholson (*Gladiator*) schreven vroege versies van het script. Net op dat moment raakte Jolie verslingerd aan het boek van Hillenbrand en zette ze haar zinnen op het project: “Ik was niet meteen van plan zo’n epos te registreren, maar ik werd gewoon verliefd op het verhaal.”

Heel Hollywood weet dat La Jolie vóór de camera haar mannetje kan staan, maar achter de camera was ze nog behoorlijk onervaren. Ze had net haar debuutfilm, het rauwe en behoorlijk kleinschalige *In the Land of Blood and Honey*, afgewerkt. Stellen dat die prent laaiend enthousiast werd ontvangen, zou de waarheid geweld aandoen. Maar Jolie had met het drama over de Bosnische Burgeroorlog bewezen dat ze over een stevige dosis lef beschikte. Dat lef gebruikte ze ook om Universal ervan te overtuigen dat zij Zamperini’s verhaal moest verfilmen. “Angie overtreedt voortdurend alle conventies en normen”, merkte studio-bos Donna Langley op. En dus was Jolie misschien wel de geknipte persoon om een film te maken over een man die zijn hele leven tot het uiterste werd gedreven.

Het hoeft niet te verbazen dat Jolie en Zamperini goede vrienden werden, zeker toen bleek dat ze vlak bij elkaar woonden. Al duurde het even voor de oorlogsheld ervan overtuigd was dat Jolie de juiste vrouw op de juiste plaats was. “Ik zag dat ze niet enkel *beauty*, maar ook *brains* had”, vertelde Zamperini achteraf. Toch blijft een vrouwelijke regisseur een opvallende keuze: noemenswaardige vrouwelijke personages zijn ver te zoeken in *Unbroken*, een film die draait om mannen die samen overleven en andere mannen die hen tot het uiterste drijven. De vrouwelijke tandem Jolie-Hillenbrand voegde echter dat beetje gevoeligheid en die lichtere toets toe aan een intens machoverhaal.

“ZOIETS MOEILIK
HEB IK NOG NOOIT
GEMAAKT, MAAR
TEGELIJK GAF NOG
NOOIT IETS ME ZO
VEEL VOLDOENING.”

—ANGELINA JOLIE

Teampayer

Natuurlijk zou het niet helemaal fair zijn tegenover Zamperini om de weg die Jolie voor *Unbroken* aflegde te vergelijken met alles wat hij tijdens de Tweede Wereldoorlog doorstond. Toch maakte ze zich de onbrekbare spirit van haar hoofdpersonage eigen. Vastberaden en met een overschot aan doorzettingsvermogen begon ze aan de productie en de opnames van *Unbroken*. Haar eerste stap? Het zoeken en vinden van de juiste medewerkers.

Jolie stuurde een kladversie van het script naar niemand minder dan Joel en Ethan Coen, de gevierde regisseurs en scenaristen van onder meer *No Country for Old Men* en *Inside Llewyn Davis*. Dat zij meewerkten aan de definitieve versie van het scenario is op zijn minst opvallend te noemen. Doorgaans schrijven de broers enkel materiaal dat ze zelf verfilmen, maar voor Jolie maakten ze een uitzondering. De film openen met een indrukwekkend luchtgevecht waarin we Zamperini en zijn lotgenoten leren kennen, was hun idee. Het camerawerk werd dan weer verzorgd door Roger Deakins (*Skyfall*) en de gevierde componist Alexandre Desplat (*Argo*) schreef de score.

Een biografisch drama als *Unbroken* staat of valt echter met een geschikte hoofdrolspeler, die in dit geval zowel de olympische prestaties als de onmenselijke ontberingen van Zamperini geloofwaardig naar het scherm moest vertalen. Jolie castte de jonge en behoorlijk onbekende Britse acteur Jack O’Connell, die zich vorig jaar liet opmerken in het gevangenis-drama *Starred Up*. Ook hij moest vaak diep gaan tijdens de opnames. Voor de scènes op zee, die als eerste werden opgenomen, vermagerde de Britse acteur tot hij slechts 54 kilogram woog. Enkele weken later moest hij echter het lichaam van een atleet kunnen tonen. “Werken met Angelina achter de camera is inspirerend”, vertelde O’Connell achteraf. “Soms moest ze keihard zijn, en dan was ze dat ook. Maar tegelijk was ze erg moederlijk.”

Ruwe zee

De opnames, die allemaal in Australië plaatsvonden, duurden uiteindelijk veertien weken en liepen niet altijd van een leien dakje. Vooral de scènes op de oceaan zorgden voor problemen: rukwinden en woelige wateren gooiden vaak roet in het eten. “Zoiets moeilijk heb ik nog nooit gemaakt”, zegt Jolie nu ze de film heeft afgerond. “Maar tegelijk gaf nog nooit iets me zo veel voldoening.”

“*The most extraordinary life story I’ve ever heard*”, zoals Hillenbrand het verhaal omschreef, heeft dan toch zijn weg naar de bioscoop gevonden. Voor Zamperini heeft het echter net iets te lang geduurd. Hij overleed vorige zomer op 97-jarige leeftijd en heeft de definitieve bioscoopversie nooit kunnen bekijken. Maar Angelina Jolie stond erop dat het Amerikaanse icoon alsnog iets van het resultaat zag, en toonde hem in het ziekenhuis een ruwe versie op haar laptop. “Angelina is een belangrijk deel van mijn leven geworden”, verklaarde Zamperini. “Ze weet wat ze wil en wat ze doet, en ik geloof voor de volle honderd procent in haar. Ik heb er alle vertrouwen in dat *Unbroken* een geweldige film wordt.”

VANAF 7 JANUARI IN DE BIOSCOOP

@Ewoud51

» VOORGANGSTERS

Natuurlijk is Angelina Jolie niet de eerste vrouwelijke regisseur in Hollywood. Toch zijn Tinseltown-cineastes altijd dun gezaaid geweest. Op Vertigoweb.be belichten we enkele invloedrijke Jolie-voorlopers.

ER WAS EENS EEN KAPSTER...

Van het kapsalon naar de hoofdrol in de Turks-Vlaamse tragikomedie *Trouw met mij!* en weer terug. Het parcours dat **Sirin Zahed** het voorbije jaar aflegde, is niet bepaald gewoon. “Ik vecht voor wat ik wil, ondanks alles.”

tekst RUBEN NOLLET

Als je ooit in de buurt van Hamme bent — halfweg tussen Gent en Antwerpen — en vindt dat je haar aan een frisse snit toe is, dan kun je misschien langsgaan bij kapsalon Les Filles De Vanille. Je zal er niet alleen geholpen worden door vier gastvrije dames, een van hen is zowaar een filmster. Of beter: ze speelt de hoofdrol in een nieuwe Vlaamse film. Sirin Zahed heeft de exotische schoonheid die gepaard gaat met haar Syrisch-Turkse roots en is de spilfiguur in de romantische tragikomedie *Trouw met mij!* van Kadir Balci.

In zijn vorige film, *Turquaze*, had de Gentse regisseur het over de relatie tussen een Vlaams meisje en een jongen van Turkse afkomst, deze keer draait hij de rollen om. Jurgen, een turnleraar, vraagt zijn collega Sibel Koç (de rol van Zahed) ten huwelijk, wat in hun respectieve families op gemengde reacties wordt onthaald. Op het trouwfeest komen alle sluimerende spanningen naar boven.

Pijnlijke momenten

Aan een acteercarrière had Zahed nooit gedacht. Ze viel dan ook uit de lucht toen Balci haar een berichtje stuurde met de vraag of ze auditie wou doen voor zijn film. “Ik antwoordde dat hij waarschijnlijk verkeerd verbonden was”, lacht ze. “Maar het bleek toch te kloppen. Ik ken zijn broer Burak (die in de film de rol van Sibels broer speelt, RN) van Facebook en Kadir had me daar gezien.”

Zahed nam samen met een dozijn andere kandidaten eerst deel aan een workshop onder leiding van actrice Lies Pauwels. Na elke ronde vielen er meisjes af, maar tot haar verbazing bleef Zahed in de running. Toen ze nog met zijn drieën waren, nam ze echter een vreemde beslissing. “Ik haakte uit eigen beweging af”, vertelt ze. “Ik vond het wel leuk, maar voelde me niet klaar om in een film te spelen. Die twee andere meisjes hadden al workshops gevolgd en waren er echt op uit het te doen. Ik vond dat zij het meer verdienden. Kadir is dan

op bezoek gekomen om me te overtuigen. Na twee uur heb ik toegezegd.”

Zahed kon zich wel herkennen in haar personage. “Sibel is iemand die gaat voor wat ze wil en zo ben ik ook”, legt ze uit. “We vechten ervoor, ondanks alles. We doen wat we het beste vinden voor onszelf, zij het met veel respect voor de familie. Toch zijn er onvermijdelijk ook pijnlijke momenten, waarop je mensen moet kwetsen die willen dat je een andere richting kiest in het leven.”

Vrije opvoeding

De nijdige en zelfs agressieve reacties die Jurgen en Sibel in de film te beurt vallen, heeft Zahed zelf nooit ervaren. Ze komt dan ook uit een heel ander nest. “Ik ben redelijk vrij opgevoed”, zegt ze. “Ik heb bijvoorbeeld op internaat gezeten bij de nonnes, ’s zaterdags volgde ik Koranles, ’s zondags liep ik Turkse school en intussen zong ik ook in het kerkkoor. Een groot deel van mijn familie is nog heel traditioneel

en vond het belangrijk dat ik bepaalde normen en waarden meekreeg. Mijn moeder is dan weer een soort vrouwelijke Bob Marley. Alles draait bij haar rond liefde. Ik kan me geen betere mama wensen. Ze staat volledig achter haar kinderen. Onze dromen zijn ook de hare. Ze is niet toevallig mijn *number one fan*.”

Die vrije opvoeding ten spijt geeft Zahed toe dat ze toch veel waarde hecht aan de tradities waarmee ze opgegroeide. “Ze maken deel uit van mijn identiteit”, klinkt het. “Je mag niet vergeten waar je vandaan komt. Dat kan in kleine dingen zitten. Welke feestdagen je respecteert

bijvoorbeeld. Ik hou geen rekening met de ramadan, maar vier wel het Suikerfeest. Ik neem alle plezante dingen en maak daar mijn eigen geloof van. (lacht) Ik ben me er zeer van bewust dat we maar één keer op deze aardbol rondlopen en dat we het leven moeten leiden dat we zelf willen. Wat dat is, wordt duidelijker naarmate je ouder wordt. Toen ik achttien was, had ik daar nauwelijks een idee van. En over tien jaar zal ik het waarschijnlijk nog beter snappen.”

VANAF 21 JANUARI IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» CULTURKNUFFEL

Is er iets mooier dan twee culturen die elkaar vinden in de liefde? Wij vinden in ieder geval van niet en stippen zodra *Trouw met mij!* in de zalen komt een paar gelijkgestemde uitblinkers aan. Op Vertigoweb.be uiteraard.

SPROOKKES ONTWERPEN

INTO THE WOODS

Vergeet Meryl Streep, Chris Pine en de andere sterren die meespelen in Disney-musical *Into the Woods*. Wij stellen de hoofdpersonages van de magische sprookjesmix voor aan de hand van de kostuumdesigns van drievoudig Oscarwinnares Colleen Atwood.

tekst STEVEN TUFFIN

RAPUNZEL

Colleen Atwood twijfelde niet toen regisseur Rob Marshall haar vroeg om de kostuums te ontwerpen voor deze bewerking van een Broadway-musical. Twee van hun vorige samenwerkingen, *Chicago* en *Memoirs of a Geisha*, hadden haar een Oscar opgeleverd en bovendien kreeg ze de kans om designs te maken voor een bonte verzameling sprookjesfiguren. “Ik liet me volledig gaan. Voor Rapunzel ging ik voor een mix van middeleeuws en bondage. De touwen in haar kleed symboliseren haar gevangenschap in de toren.”

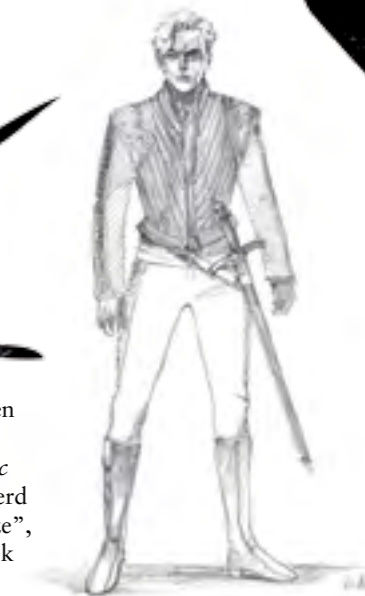
DE HEKS

Atwoods grootste inspiratiebronnen voor dit project waren — hoe kan het ook anders? — het bos en de natuur. Zo bestond het kostuum dat Meryl Streep tot enge heks omtoverde uit op chiffon gestikte stukjes leer die op schors leken. La Streep was duidelijk onder de indruk: “Colleen is een tornado. Haar ontwerpen zijn zo vindingrijk, vrij en dramatisch. Tegelijkertijd heeft ze oog voor de kleinste details en oogt haar werk delicaat en wondermooi.”

DE WOLF

Voor Atwood was het vanzelfsprekend dat een sprookjeswereld waarin Roodkapje, Rapunzel en Jaap (van de bonenstaak) elkaar tegen het lijf lopen, gekenmerkt werd door een mix van stijlen. Dat Johnny Depp zijn boze wolf op die van het Tex Avery-tekenfilmpje uit de jaren veertig wou doen lijken, vormde dan ook geen probleem. “Johnny’s idee was perfect. Door het personage de look van een hipster uit de *roaring twenties* te geven, leek hij weggelopen uit de diepste krochten van Roodkapjes fantasie.”

DE PRINS

In een muzikale mash-up als deze lopen natuurlijk meerdere prinsjes rond. Eentje (gespeeld door *Star Trek*-kapitein Chris Pine) kreeg een fleurige outfit aangemeten die Atwood omschrijft als ‘romantic nouveau’. Zijn jongere broer (rol van *fresh face* Billy Magnussen) werd dan weer van top tot teen in zwart leer gehuld. “De enige juiste keuze”, aldus de acteur. “Als de toekomstige geliefde van Rapunzel moest ook mijn personage een kinky kantje hebben.” [@Waanzinema](#)

VANAF 21 JANUARI IN DE BIOSCOOP

"DE BIOSCOOP, MIJN CAMPING!"

THE DISAPPEARANCE OF ELEANOR RIGBY

Jessica Chastain is alomtegenwoordig in bioscoopland. Enkele weken terug schitterde ze in *Interstellar* en *Miss Julie*, in februari luistert ze *A Most Violent Year* op en deze maand speelt ze de titelrol in het gelaagde breakupdrama *The Disappearance of Eleanor Rigby*. Gesprek met de roodharige workaholic. "Ik ben compleet uitgeput."

tekst RUBEN NOLLET

Hoewel Jessica Chastain (37) de rollen in een hoog tempo aan elkaar rijgt, stelt de Californische actrice nooit teleur. Wellicht heeft dat te maken met haar neus voor kwaliteit, zowel qua scripts als qua regisseurs. Van *Take Shelter* over *The Tree of Life* tot *Zero Dark Thirty*, en van Terrence Malick over Kathryn Bigelow tot Christopher Nolan: haar cv oogt ronduit verbluffend. Die prestatie is des te imposanter als je weet dat ze amper tien jaar aan de slag is en dat haar motor pas de laatste drie jaar echt op volle toeren draait.

Het valt op dat Chastain nog steeds goedlachs en inschikkelijk aanschuift voor interviews. Dat zou het gevolg kunnen zijn van de werkethiek die ze opdeed op de planken. Toch heb je het gevoel dat ze er ook gewoon van geniet om over film te praten. Het is trouwens de reden waarom ze zo'n sociale media-adept is: "Facebook, Instagram, Twitter: ik ben er compleet verslaafd aan. Maar ik vind dat niet erg. Als ik iets zie wat me enthousiast stemt, kan ik het meteen aan de hele wereld vertellen."

Dat mochten Felix van Groeningen, Johan Heldenbergh en Veerle Baetens vorig jaar nog ervaren toen Chastain op haar Facebookpagina uitgebreid de lof trompet stak over *The Broken Circle Breakdown*. "Ik raad de film ten zeerste aan", schreef ze. "Hij is gewoon ongelooflijk. De acteurs zijn adembenemend goed. En de muziek is onwerelds."

Dat Chastain naar een Belgische productie ging kijken, hoeft niet te verbazen. Ze omschrijft zichzelf als een onverbetere cinefiel, die er altijd een punt van maakt op festivals waar ze een nieuwe film voorstelt zoveel mogelijk andere voorstellingen bij te wonen. Maar ze had nog een andere reden om geïnteresseerd te zijn in een verhaal over een relatie die onder zware druk staat door de dood van een kind. *The Disappearance of Eleanor Rigby* zoomt in op hetzelfde thema, al pakt scenarist-regisseur Ned Benson het anders aan dan van Groeningen. Hij belicht het verhaal zowel vanuit het standpunt van de moeder (Eleanor) als vanuit dat van de vader (Connor, rol van

X-Men-professor James McAvoy). Dat resulteerde in twee films, *Him en Her*, een uniek concept dat er pas kwam toen Chastain aan Bensons oor trok.

JESSICA CHASTAIN: "Ik leerde Ned kennen toen ik een jaar of tien geleden op het filmfestival van Malibu een van zijn kortfilms zag. Dat was vlak nadat ik afgestudeerd was aan Juilliard, de kunstacademie in New York. Ik was zo onder de indruk dat ik op hem afstapte en zei dat ik ooit met hem wou samenwerken. Op dat moment had hij het script van *The Disappearance of Eleanor Rigby* al geschreven, maar enkel vanuit het mannelijke standpunt. Ned vroeg me of rol van Eleanor me interesseerde. Ik zei hem dat ik het een heel mooi script vond, maar dat ik me afvroeg wat mijn personage eigenlijk van de hele situatie denkt. Waarom doet ze wat ze doet? Dat zette Ned ertoe aan het hele verhaal ook langs de andere kant te bekijken."

Het kan niet simpel zijn om door de ogen van iemand van het andere geslacht te kijken. Was je meteen blij met wat Benson op papier zette?

"Omdat we goede vrienden waren geworden (*en ook even een koppel vormden*, RN) mocht ik elke dag nalezen wat hij geschreven had en zeggen wat ik ervan vond. Hij stelde me ook voortdurend vragen over relaties tussen zussen, tussen moeders en dochters, tussen vaders en dochters. Soms kon ik dingen bijsturen, soms zei hij dat mijn voorstellen nergens op sloegen. Het was een heel aangename samenwerking. Al bleef hij natuurlijk wel de scenarist. Hij had het laatste woord."

Kun je een voorbeeld geven van iets wat door jouw toedoen in de film is geslopen?

"Wat de plot en de dialogen betreft, verdient Ned alle lof. Hij was de drijvende kracht. Ik stelde nu en dan iets voor. Om het personage van mijn zus te laten spelen door Jess Weixler bijvoorbeeld. Ze is een fantastische actrice. We studeerden samen en ze is zo'n beetje mijn aangenomen zus. Ook het idee om Isabelle Huppert te casten als Eleanors moeder kwam van mij. Ze is mijn groot idool en

ik wou zielsgraag met haar samenwerken. Zoveel roodharige actrices lopen er trouwens niet rond. (*lacht*)"

Sinds je eerste ontmoeting met Benson ben je een ster geworden. Heeft jouw doorbraak geholpen om dit project van de grond te krijgen?

"Absoluut. Anders was ik bijvoorbeeld nooit tot bij Isabelle geraakt. Toen ik met *The Tree of Life* in Cannes was, heb ik haar gewoon opgebeld met de vraag of ze zin had om mee te doen. Dat ik in zo veel verschillende films te zien was en tweemaal genomineerd werd voor een Oscar, hielp dan weer om financiers over de streep te trekken."

In *The Tree of Life* speelde je ook al een moeder die haar kind verliest. Kun je die personages vergelijken?

"Niet echt. Het verdriet van mijn personage in *The Tree of Life* was heel direct. Je ziet wat ze doormaakt als ze het nieuws verneemt en de dagen erna. *The Disappearance of Eleanor Rigby* gaat over een verlies dat lang geleden gebeurd is. Het zit nog altijd heel diep, maar het is bijna dof geworden. Eleanor is zichzelf kwijt en beseft dat ze zo niet verder kan. Het is een ander stadium in het rouwproces. Tijdens mijn research las

*"IK BEN ACTRICE
GEWORDEN
OMDAT IK DOL
BEN OP FILMS.
CINEMA WAS DE
SOUNDTRACK
VAN MIJN JEUGD."*

ik interviews met en kortverhalen over vrouwen die hun baby verloren. Een van de terugkerende thema's was dat ze een nieuw leven willen beginnen, ze willen zichzelf veranderen. In *The Broken Circle Breakdown* zie je dat bijvoorbeeld ook."

***The Disappearance of Eleanor Rigby* en *The Broken Circle Breakdown* maken duidelijk hoe moeilijk het is om als koppel samen te blijven na zo'n traumatische ervaring. Denk je dat het kan?**

"Ik weet dat het mogelijk is. Ik heb koppels ontmoet die het overleefd hebben. Het is een kwestie van doorbijten, vermoed ik. Maar het moet gruwelijk zijn. Voor mij is het zowat ondenkbaar een kind te verliezen. En zeker een baby. Dan lijk je als moeder echt de enige verantwoordelijke. Zonder jou overleeft het kindje niet. In de interviews die ik las, hebben vrouwen het vaak over een schuldgevoel. Ze vinden dat ze tekortgeschoten zijn in hun taak."

Een lichtere noot: neem je nog altijd contact op met regisseurs om een samenwerking voor te stellen?

"O ja! Vooral festivals zijn daar heel geschikt voor. Toen ik in 2013 met *Lawless* in Cannes was, ging ik vier films bekijken, waaronder *All Is Lost*. Omdat ik *Margin Call* ook al zo goed vond, zocht ik regisseur J.C. Chandor op. Met als gevolg dat we samen *A Most Violent Year* maakten."

Misschien is dat wel de reden waarom je zoveel werkt.

"(*lacht*) Dat is best mogelijk. Kijk, ik ben actrice geworden omdat ik dol ben op films. Cinema was de soundtrack van mijn jeugd. Er was een spotgoedkope bioscoop vlak bij ons huis. Omdat mijn moeder er alleen voor stond, moest ze veel werken. Elke dag ging ik na school recht naar de cinema. Een ticket kostte een dollar, en de eigenaar liet me bijna kamperen. Ik bekeek films telkens opnieuw, vaak meer dan vijf keer. Ik heb er een onverzadigbare passie voor film aan overgehouden. Als ik nu naar een festival ga, wil ik gerust een mooie jurk aantrekken, op de rode loper paraderen en de pers te woord staan, maar het belangrijkste is dat ik films kan zien en mensen ontmoeten."

Vind je nooit dat je overdrijft met je werklust?

"Ik geef toe dat ik compleet uitgeput ben. Vorig jaar speelde ik hoofdrollen in *A Most Violent Year*, *Crimson Peak* van Guillermo del Toro en *The Martian* van Ridley Scott. Maar ik raak ook telkens weer enorm geïnspireerd. Soms denk ik dat ik te veel werk, maar dan zie ik wat iemand als James Franco allemaal doet, en dan kan ik dat prima relativeren. (*lacht*)" ▣

VANAF 7 JANUARI IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» ROSSE KLASSE

Over roodharige vrouwen à la Jessica Chastain bestaan allerlei clichés. Eén ding staat echter vast: de filmgeschiedenis barst van de hoogblonde toptalenten. Een overzicht op Vertigoweb.be.

THE AMAZING EMMA STONE

Birdman is een veelzijdig beestje. Een Hollywoodsatire van *Amores perros*-regisseur Alejandro González Iñárritu. De comeback van voormalige Batman Michael Keaton. Maar ook: een reminder dat **Emma Stone** veel meer is dan het liefje van Spider-Man. Eerbetoon aan een rijzende ster.

tekst ANKE WAUTERS

Als klein meisje had de Amerikaanse actrice Emily Jean Stone (26) verschrikkelijke paniek-aanvallen. “Ik was verlamd door angst en kon niet onder de mensen komen”, zei ze in modeblad *Vogue*. Ze besloot haar therapie te combineren met improvisatielessen en ontdekte zo haar liefde voor acteren. Aan de hand van een knullige Powerpoint-presentatie overtuigde ze op veertienjarige leeftijd haar perplexe ouders van haar droom.

Die waarmaken liep echter niet van een leien dakje. Na haar studies vertolkte Stone een paar opvulrolletjes in televisiereeksen. Ondertussen hopte ze van de ene vruchteloze auditie naar de andere. Toen ze naast de rol van cheerleader in *Heroes* greep, de scifi-reeks van Tim Kring, zat ze diep. “Dat was *rock bottom*”, bekende ze aan toonaangevend tijdschrift *Vanity Fair*.

Veelzijdig

De grote ommekeer kwam er in 2007 toen Stone voor een hormonrush zorgde bij een jonge Jonah Hill en Michael Cera in de *bromance Superbad*. De film werd haar lanceerplatform. In 2010 kreeg ze de kans om zich te bewijzen als pittige protagoniste in de komische *Scarlet Letter*-update *Easy A*. “De film zal van de onderschatte Emma Stone een ster maken”, voorspelde de toonaangevende filmcriticus Roger

Ebert in zijn review. Haar rol als Olive Penderghast, een wulpse tiener die de geruchten over haar seksuele escapades naar haar hand zet, leverde Stone zelfs een Golden Globe-nominatie op.

De jonge actrice liet zich echter niet zomaar typecasten. “Ik voel me aangetrokken tot comedy, maar ik wil verschillende dingen doen”, stelde ze in *Vogue*. Na het succes van *Easy A* was haar expressieve snoetje dan ook te zien in uiteenlopend materiaal. In segregatiedrama *The Help* speelde ze het zelfverzekerde hoofdpersonage en in romcom *Crazy, Stupid, Love* schitterde ze aan de zijde van Hollywoods favoriete hunk Ryan Gosling.

Stonefield

Vandaag staat Stone vooral te boek als ‘de blonde vriendin van Spider-Man’. Sinds 2011 neemt ze de rol van Gwen Stacy, het knipperlichtliefje van Peter Parker, voor haar rekening. Het samenspel met haar tegenspeler Andrew Garfield bleek ook vonken te slaan in het echte leven. Dat heeft uiteraard gevolgen: het fenomeen ‘Stonefield’ is niet meer uit de roddelboekjes weg te denken. Om de meedogenloze paparazzi te slim af te zijn, sloft het koppel regelmatig door de straten met een bordje voor hun gezichten. Daarop krabbelen ze goede doelen die naar hun mening meer media-aandacht verdienen.

Geniale gein? Inderdaad. Maar het is meer dan dat. Stone zet zich geregeld in voor non-profitorganisaties. Toen er in 2008 bij haar moeder borstkanker vastgesteld werd, besloot de actrice de ziekte onder de aandacht te brengen door er heel open over te communiceren. Dat deed ze onder meer door zich te verkleeden als *Star Wars*-prinses Leia voor een filmpje van liefdadigheidsorganisatie Stand Up to Cancer. Inderdaad, *using The Force for good*.

Tussen Spidey en indie

Het afgelopen jaar drukte Stone pas echt haar filmstempel. Ze speelde mee in *The Amazing Spider-Man 2*, stond naast Colin Firth in Woody Allens *Magic in the Moonlight* en maakte op prestigieuze filmfestivals indruk met haar prestatie in *Birdman*.

Op die manier danst Stone gracieus tussen Spidey en indie. Ze vergelijkt haar carrière dan ook met het huidige investeerdersklimaat in Hollywood. “De enige films die gefinancierd worden, liggen onder de grens van een miljoen dollar of net boven het bedrag van 200 miljoen. Er is geen tussenin”, merkte ze op in popcultuurmagazine *Dazed Digital*. “Ik zie het als een reflectie van onze economie: de rijken worden rijker terwijl de armen armer worden.”

Zelf zal Stone er in ieder geval niet armer op worden. Voor 2015 staan er al zeker twee projecten op de planning: een nieuwe samenwerking met Woody Allen en een voorlopig titelloze film van *Almost Famous*-regisseur Cameron Crowe. Yup, *pretty amazing*, die Emma! ▣

VANAF 28 JANUARI IN DE BIOSCOOP

@ANK2D2

» JONGE GODINNEN

Begrijp ons niet verkeerd: Emma Stone is lang niet de enige jonge actrice die Hollywood – en de rest van de wereld – aan het veroveren is. Meer aanstormend vrouwelijk talent op onze website!

Is het Hollywood- plafond werkelijk ONBREEKBAAR

De grootste producties, de best betaalde rollen, de belangrijkste beslissingen: harde cijfers en uitgelekte mails bevestigen het beeld van Hollywood als patriërchaat. En vrouwen? Die moeten vooral mooi zijn en zwijgen... Zo lijkt het althans. Want: is het allemaal wel zo erg? Kunnen de vrouwen van het witte doek geen *happy ending* voor zichzelf schrijven?

tekst EVELIEN CHIAU illustratie XAVIER TRUANT

De New York Film Academy publiceerde in november 2013 een uitgebreide infographic die een ontluisterend beeld schetste van de genderongelijkheid in de filmwereld. De film- en acteurschool baseerde zich daarvoor op 250 topfilms uit 2012. De resultaten lieten weinig aan de verbeelding over: vrouwen vormen een minderheid in Hollywood, mannen zwaaien de plak.

Vrouwen blijken het best vertegenwoordigd bij de producenten, waar ze een kwart van de groep uitmaken. Als we daar de term 'uitvoerende' voor plaatsen, daalt dat percentage naar 17 procent. Vrouwelijke scenaristen stranden op een aandeel van 15 procent en onder de regisseurs bevinden zich slechts 9 procent vrouwen. Verder bleek ook dat actrices in slechts 15 procent van de films een hoofdrol vertolken en een erbarmelijke 30 procent van alle sprekende personages invullen.

Op vlak van de Academy Awards of Merit, of simpelweg de Oscars, is het eveneens huilen met de pet op. De vrouwen die genomineerd werden in de categorie Beste Regisseur zijn op één hand te tellen: Lina Wertmüller voor *Pasqualino Settebellezze* (1976), Jane Campion voor *The Piano* (1994), Sofia Coppola voor *Lost in Translation* (2004) en Kathryn Bigelow voor *The Hurt Locker* (2010).

Ook in andere categorieën zijn het voornamelijk mannen die met de nominaties en prijzen gaan lopen. In 2013 werden in totaal 140 mannen genomineerd, tegenover een schamele 35 vrouwen. Dat heeft wellicht ook te maken met het feit dat er minder vrouwen actief zijn in de filmwereld: voor elke vrouw in de filmindustrie zijn er maar liefst vijf mannen.

Del met vervaldatum

Dat er nog veel werk aan de winkel is, werd duidelijk na de recente Sony-hack waarbij niet alleen scenario's, mails en films, maar ook salarissen werden gelekt. Uit die documenten bleek dat vrouwen — of het nu gaat over een *executive producer* of over uw favoriete actrice — opvallend minder betaald worden dan hun mannelijke collega's.

Neem nu Columbia Pictures-bonzen Michael De Luca en Hannah Minghella, die voor het uitvoeren van dezelfde job respectievelijk 1,9 miljoen en 1,2 miljoen euro verdienen. Of steractrices Jennifer Lawrence en Amy Adams die het voor *American Hustle* met 7 procent van de winst moesten stellen, terwijl hun mannelijke tegenspelers Bradley Cooper, Christian Bale en Jeremy Renner elk 9 procent opstrekten.

In een van de gelekte mailconversaties liet Aaron Sorkin, de bejubelde scenarist van onder meer *The Social Network*, zich trouwens van zijn meest seksistische kant zien. “De rollen die vrouwen moeten spelen zijn nu eenmaal een pak simpeler dan die van mannen”, schreef hij. Zo zette Cate Blanchett volgens hem een uitstekende prestatie neer in *Blue Jasmine*, maar kwam ze niet eens in de buurt van het niveau dat de mannelijke Oscargenomineerden dat jaar haalden.

Verder wist hij nog te vertellen dat Julia Roberts haar Oscar voor *Erin Brockovich* enkel in de wacht had gesleept 'door zich dellerig te gedragen.'

Op die dellerigheid staat 'gelukkig' een vervaldatum. Topactrices zoals Roberts (47), Julianne Moore (54) en Meryl Streep (65) *are still killing it*, maar behoren daarmee tot de *happy few*. Dat blijkt uit een studie die *The Journal of Management Inquiry* in augustus 2014 uitvoerde over de leeftijd, het geslacht en de verloning van filmsterren. Terwijl het gemiddelde loon van actrices na hun 34e snel daalt, stijgt het loon van hun mannelijke collega's niet alleen tot hun 51e, maar blijkt het daarna ook nog eens stabiel te blijven.

Run the world

Kunnen vrouwen hun mannetje dan niet staan in Hollywood? Bullshit! Er zijn er heel wat die hun mannelijke collega's overstijgen. In het geval van de 1m82 lange Kathryn Bigelow mag je dat zelfs letterlijk nemen. De Amerikaanse regisseur, producer en scenariste ging in 2010 als eerste vrouw ooit met een Oscar in de categorie Beste Regisseur naar huis. Dat deed ze met de film *The Hurt Locker*, ironisch genoeg allesbehalve een clichématige chickflick. Ze ontving haar Oscar uit handen van Barbra Streisand, die bij het openen van de envelop meteen haar genoegen liet blijken met een opgelucht “*The time has come.*”

Hoewel de macht binnen de filmsector nog steeds — zoals in zoveel sectoren — voornamelijk bij rijke, blanke heteromannen van middelbare leeftijd ligt, lijkt het tij te keren. In de periode 2011-2012 steeg het aantal vrouwelijke regisseurs van 5 naar 9 procent, het aantal vrouwelijke scenario-schrijvers van 10 naar 15 procent. Dat is absoluut geen topresultaat, maar wel een reden om hoopvol te zijn voor de toekomst. *Sister are finally doin' it for themselves.*

Zo ging scenariste-regisseuse Ava DuVernay in 2012 als eerste Afro-Amerikaanse vrouw aan de haal met de Prijs voor Beste Regie op het Sundance Film Festival, voor *Middle of Nowhere*. En met haar nieuwste film *Selma* is ze op dit moment ook als eerste zwarte vrouw ooit genomineerd voor een Golden Globe in de categorie Beste Regisseur.

Lena Dunham schreef en regisseerde niet alleen de langspeelfilm *Tiny Furniture*, ze nam ook nog eens op overdonderende wijze de hoofdrol voor haar rekening. Dat vond ook kwaliteitszender HBO, die haar prompt een contract aanbood voor een eigen serie. Met *Girls*, intussen reeds toe aan het vierde seizoen, won Dunham als eerste vrouw ter wereld een Directors Guild Award. Bovendien toont ze vrouwen en meisjes aller landen dat je lichaam niet perfect hoeft te zijn om ermee naar buiten te durven komen — een hele verademing in deze tijden.

DE MACHT BINNEN DE FILMSECTOR LIGT BIJ RIJKE, BLANKE HETEROMANNEN VAN MIDDELBARE LEEFTIJD.

Ook voormalig journaliste en stripper Diablo Cody blies de voorbije jaren menig man van zijn sokken. *Juno*, de eerste film waarvoor ze een script schreef, bezorgde haar een heleboel prijzen, waaronder een Oscar en een BAFTA Award. Vervolgens bedacht, schreef en produceerde ze de tv-reeks *The United States of Tara*, stond ze in voor de scenario's en de productie van *Jennifer's Body* en *Young Adult* en maakte ze in het najaar van 2013 haar regiedebuut met de film *Paradise*.

Last but not least: producer Kathleen Kennedy is een van de succesvolste personen in haar vak. Ze mag intussen meer dan zestig films op haar cv schrijven, waaronder toppers als *Raiders of the Lost Ark*, *E.T.*, de *Jurassic Park*-trilogie, *The Sixth Sense* en *Lincoln*. Als Kennedy al haar prijzen zou uitstallen, heeft ze wellicht geen extra kamer maar een extra huis nodig.

(R)evolutie

De grote ommezwaai lijkt alsmat dichterbij. De geveugelde woorden van Blanchett tijdens haar Oscarspeech vorig jaar gingen de hele wereld rond: “*To those of us in the industry who are still foolishly clinging to the idea that female films with women at the center are niche experiences: they are not. Audiences want to see them and, in fact, they earn money. The world is round, people. Eat that,*” meneer Sorkin.

En het zijn niet enkel bekende actrices die van zich laten horen. Joseph Gordon-Levitt uitte zich meermaals als voorstander van het feminisme en gelijke kansen. En ook Daniel Craig, Patrick Stewart, Ryan Gosling, Ashton Kutcher en David Schwimmer spraken zich de voorbije jaren luid en duidelijk uit over die ongelijkheid.

Bovendien mogen we de kracht niet onderschatten die jonge actrices de dag van vandaag bezitten en benutten via

sociale media. Denk maar aan de speech van Emma Watson bij de lancering van haar project *HeForShe*, die viraal ging op Facebook en Twitter, of aan Keira Knightley, die als statement tegen de overdreven perfectionering van vrouwen in de media en magazines topless en zonder enige fotobewerking poseerde voor het tijdschrift *Interview*.

Ook op het witte doek lijkt de (r)evolutie zich langzaam maar zeker te voltrekken. Eva Green voerde in 300: *Rise of an Empire* een gigantisch leger aan, Mia Wasikowska deed in *Tracks* volledig haar goesting en Jennifer Lawrence zette in het derde deel van de *Hunger Games*-franchise haar dappere strijd verder. En dit allemaal ondanks de mogelijke gevolgen.

Misschien is die *real life take-over* wel het volgende agendapunt. Hollywood-bobo's, jullie zijn gewaarschuwd! 🍷

@_evelienc

VALERIA BRUNI TEDESCHI FABRIZIO BENTIVOGLIO VALERIA GOLINO FABRIZIO GIFUNI LUIGI LO CASCIO GIOVANNI ANZALDO MATILDE GIOLI GUGLIELMO PINELLI E CON GIGIO ALBERTI E CON LA PARTECIPAZIONE DI BEBO STORTI

a film by PAOLO VIRZÌ

VANAF 21 JANUARI 2015

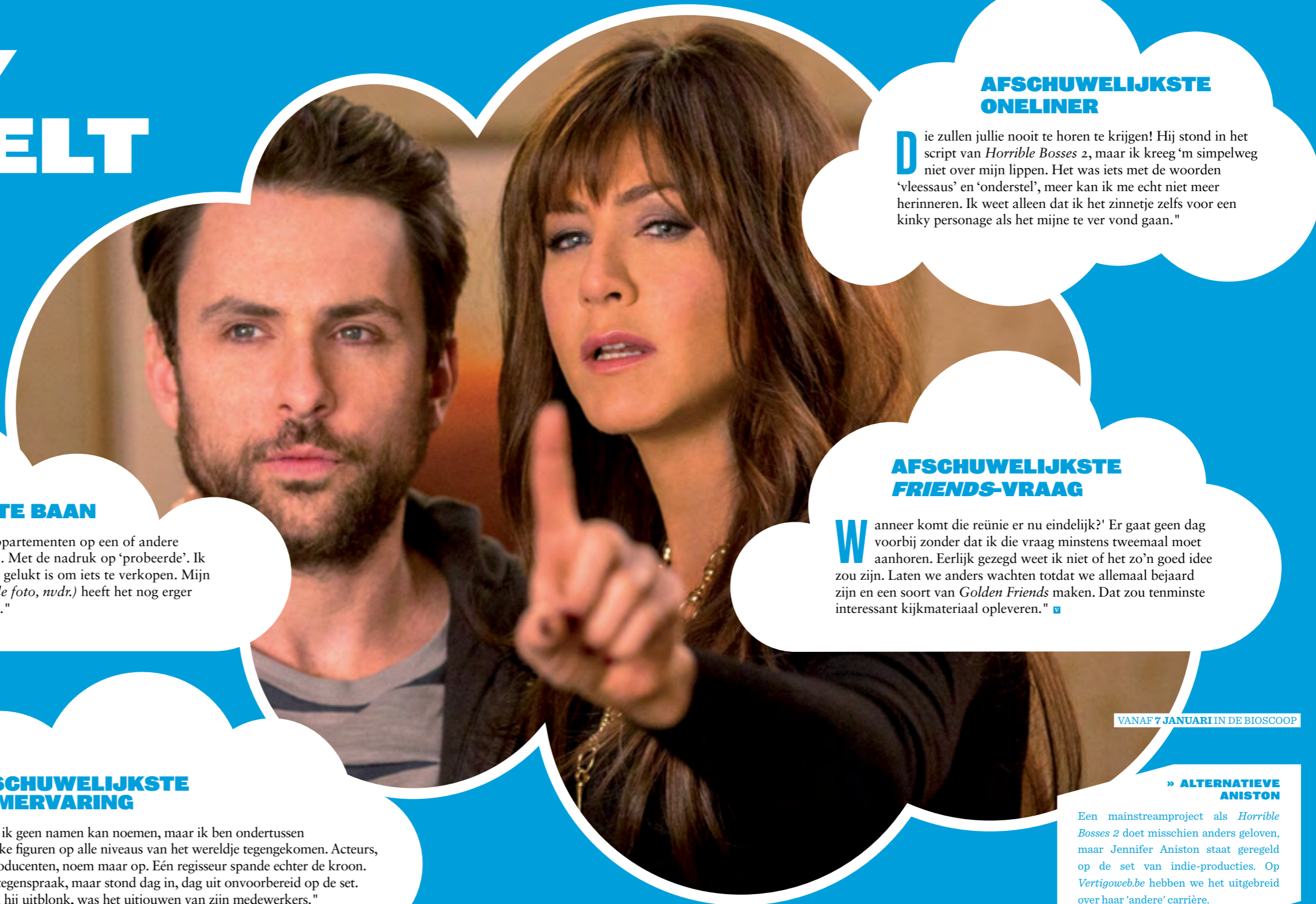
WWW.IMAGINEFILM.BE

JENNY GRUWELT

In comedy-sequel *Horrible Bosses 2* laat Jennifer Aniston zich opnieuw van haar ondeugendste kant zien als perverse tandarts. Zet haar samen met haar mannelijke tegenspelers en een groep internationale journalisten en je krijgt een hutsepot van afschuw-anekdotes. Wij scheidden het kaf van het koren!

tekst STEVEN TUFFIN

AFSCHUWELIJKSTE ONELINER

Die zullen jullie nooit te horen te krijgen! Hij stond in het script van *Horrible Bosses 2*, maar ik kreeg 'm simpelweg niet over mijn lippen. Het was iets met de woorden 'vleessaus' en 'onderstel', meer kan ik me echt niet meer herinneren. Ik weet alleen dat ik het zinnetje zelfs voor een kinky personage als het mijne te ver vond gaan."

AFSCHUWELIJKSTE FRIENDS-VRAAG

Wanneer komt die reünie er nu eindelijk?' Er gaat geen dag voorbij zonder dat ik die vraag minstens tweemaal moet aanhoren. Eerlijk gezegd weet ik niet of het zo'n goed idee zou zijn. Laten we anders wachten totdat we allemaal bejaard zijn en een soort van *Golden Friends* maken. Dat zou tenminste interessant kijkmateriaal opleveren." ▣

AFSCHUWELIJKSTE BAAN

Telemarketeer. Ik probeerde timeshare-appartementen op een of andere exotische locatie aan de man te brengen. Met de nadruk op 'probeerde'. Ik denk niet dat het me ook maar één keer gelukt is om iets te verkopen. Mijn tegenspeler Charlie Day (*naast Aniston op de foto, nvdv.*) heeft het nog erger gehad: hij kuiste ooit wc's in een fitnesszaak."

AFSCHUWELIJKSTE FILMVERVARING

Je begrijpt dat ik geen namen kan noemen, maar ik ben ondertussen verschrikkelijke figuren op alle niveaus van het wereldje tegengekomen. Acteurs, regisseurs, producenten, noem maar op. Eén regisseur spande echter de kroon. Hij duldde geen tegenspraak, maar stond dag in, dag uit onvoorbereid op de set. Het enige waarin hij uitblonk, was het uitjouwen van zijn medewerkers."

VANAF 7 JANUARI IN DE BIOSCOOP

» ALTERNATIEVE ANISTON

Een mainstreamproject als *Horrible Bosses 2* doet misschien anders geloven, maar Jennifer Aniston staat geregeld op de set van indie-producties. Op Vertigoweb.be hebben we het uitgebreid over haar 'andere' carrière.

UIT DE SCHADUW

THE IMITATION GAME & THE THEORY OF EVERYTHING

De geschiedenis leert dat bij biopics over mannen vaak de actrice die de vrouw aan hun zijde vertolkt met de Oscar gaat lopen — *behind every great man is a great woman*, weet je wel? Als we de buzz mogen geloven, dan valt Keira Knightley (*The Imitation Game*) of Felicity Jones (*The Theory of Everything*) straks eenzelfde eer te beurt. *Vertigo* blikt achteruit én vooruit.

tekst ANKE WAUTERS

ANGELINA JOLIE IN... **GIRL, INTERRUPTED** (1999)

Laten we maar meteen beginnen met een uitzondering op de regel. Jolie speelde geen man maar een vrouw van het scherm in deze bewerking van Susanna Kaysens memoires. Jolies vertolking van een manipulatieve sociopate deed Winona Ryders interpretatie van het geïnterneerde hoofdpersonage in het niets verbleken en leverde de ster in wording niet alleen een Oscar, maar ook een Golden Globe en een Screen Actors Guild Award op. Jolies truc? “Ik speelde haar alsof zij het enige normale personage was.”

MARCIA GAY HARDEN IN... **POLLOCK** (2000)

Tien jaar kostte het vaste Hollywoodwaarde Ed Harris om het levensverhaal van de legendarische actionpainter Jackson Pollock op het witte doek te krijgen. En de combinatie van acteren, regisseren en produceren viel hem zo zwaar dat hij tijdens de opnames enkele dagen gehospitaliseerd moest worden. Toch was het alleen tegenspeelster Marcia Gay Harden die voor haar vertolking van Pollocks wederhelft Lee Krasner Oscargoud won. Leuk weetje: Harden koestert het beeldje in een Californische villa die ontworpen werd door de man die ook de Oscar ontwierp.

JENNIFER CONNELLY IN... **A BEAUTIFUL MIND** (2001)

Met een blanke Mozes en Ramses in *Exodus: Gods and Kings* bevestigde Hollywood andermaal zijn reputatie van beste witwasfabriek ter wereld. Een vroeger voorbeeld was de sneeuw witte Jennifer Connelly die in Ron Howards drama over de schizofrene Nobelprijswinnaar John Nash diens echtgenote met Latijns-Amerikaanse roots vertolkte. Over zo'n 'detail' viel de Academy duidelijk niet en ze bekronde Connelly, terwijl hoofdacteur Russell Crowe in de kou bleef staan. Volgens echtgenoot Paul Bettany heeft de prijs Connelly nooit veranderd: “Ze speelt nog steeds Twister in haar pyjama.”

GATE BLANCHETT IN...
THE AVIATOR (2004)

Die arme Leonardo DiCaprio toch. Terwijl hij het ene supermodel na het andere versiert, is het hem nog nooit gelukt een Oscar mee naar huis te nemen. Toen hij het vorig jaar moest afleggen tegen Matthew McConaughey, was dat redelijk gênant. Nog beschamender was die keer dat niet hij maar coactrice Cate Blanchett won voor Martin Scorseses biopic over manisch manusje-van-alles Howard Hughes. Dat Blanchett de bekroning kreeg voor haar interpretatie van acteerlegende Katharine Hepburn maakte van haar meteen ook de enige actrice die een Oscar kreeg voor het vertolken van een Oscarwinnende actrice.

FELICITY JONES IN...
THE THEORY OF EVERYTHING (2014)

Stephen Hawking is misschien wel de bekendste wetenschapper van onze tijd, al dan niet vanwege zijn hoogtechnologische rolstoel en dito computerstem. In deze biopic leren we het genie van voor de machine kennen als een guitige Eddie Redmayne. Hij ondervindt echter stevige concurrentie van Felicity Jones. Zij speelt Hawkings echtgenote Jane, op wier memoires *Travelling to Infinity: My Life with Stephen* het scenario gebaseerd is. "Near the end of the film, when Redmayne can move little but his eyes, Jones and her soul-stirring peepers match him beat for beat", opperde het invloedrijke filmmagazine *Variety*.

VANAF 21 JANUARI IN DE BIOSCOOP

VANAF 14 JANUARI IN DE BIOSCOOP

KEIRA KNIGHTLEY IN...
THE IMITATION GAME (2014)

Cumberbitches, opgepast: de kans bestaat dat niet jullie grote idool Benedict Cumberbatch maar zijn tegenspeelster Keira Knightley in de prijzen valt op het volgende Oscargala. De *Sherlock*-ster speelt weliswaar de pannen van het dak als Alan Turing, de Britse wiskundige die de Enigma-code wist te kraken tijdens WOII. Maar Knightley maakt minstens evenveel indruk als Joan Allen, Turings enige vrouwelijke teamgenoot. Niet slecht als je weet dat ze maar één echt noemenswaardige scène heeft. Wat ze daarin doet? Dat moet je zelf maar ontdekken! ▣

@ANK2D2

HOLEBIFILMFESTIVAL

- 22-25 JANUARI 2015 -

INFO EN WEDSTRIJD OP...
VERTIGOWEB.BE!

PinX

#Pinx2015

Een initiatief van

SPHINX - St. Michielshelling 3 - Gent - contact@sphinx-cinema.be - www.sphinx-cinema.be - f/sphinxcinema - #/sphinxcinema

LA RANÇON DE LA GLOIRE

OVER CHAPPLINS LIJK

In 1978 gingen twee mannen aan de haal met de stoffelijke resten van de enkele maanden daarvoor overleden Charlie Chaplin. *Des hommes et des dieux*-cineast **Xavier Beauvois** zag in die vreemde anekdote de kiem voor een mooie tragikomedie met een glansrol voor Benoît Poelvoorde. “Een genie herken je meteen.”

tekst RUBEN NOLLET

Xavier Beauvois (47) is in een speelse bui. “Ik leerde Chaplin in 1932 kennen”, antwoordt hij op de vraag wat zijn vroegste herinneringen aan de legendarische komiek zijn. “Ik was uitgenodigd bij Douglas Fairbanks en we zetten samen een orgie op poten. Ik wou Mae West bespringen, maar daar was Charlie het niet mee eens. We speelden een partijtje tennis, ik liet hem winnen en zo zijn we vrienden geworden.”

Dat Beauvois al de hele namiddag aan de Ricard zit, zal wel bijdragen tot zijn vrolijke stemming. Misschien heeft het ook te maken met de film die hij presenteert. *La rançon de la gloire* bevat onmiskenbaar tragische kanten maar is na onder meer het flikkendrama *Le petit lieutenant* (2005) en trappistentragedie *Des hommes et des dieux* (2010) zijn eerste komedie.

Benoît Poelvoorde en Roschdy Zem spelen twee aan lagerwal geraakte mannen die een manier zoeken om hun financiële problemen op te lossen. Wanneer Charlie Chaplin overlijdt, denkt het personage van Poelvoorde dat hij de ideale oplossing gevonden heeft: ze zullen diens lijk stelen en de familie om losgeld vragen.

Peper en zout

Het klinkt vergezocht, maar verrassend genoeg is het echt gebeurd. Dat had ook gevolgen voor de film. “Het was een pijnlijke affaire voor de familie Chaplin, en ik had geen zin om de morbide details weer op te rakelen”, legt Beauvois uit. “In werkelijkheid dreigden de ouders er bijvoorbeeld ook mee de kleinkinderen neer te schieten en moesten er lijfwachten mee naar school. Dat hebben we allemaal weggelaten. Tegelijk heb ik zoveel mogelijk feiten bewaard. De locatie waar de ouders de lijkst in de film verbergen, is de authentieke plaats. Ik heb ook de goedkeuring van de familie gekregen om te filmen in Chaplins villa in Zwitserland.”

De bedoeling was een film te maken die op een bepaalde manier aansluit bij Chaplins oeuvre. En dat is vooral een kwestie van evenwicht, stelt Beauvois. “Filmen is zoals koken. Je moet regelmatig proeven om te bepalen of er meer zout, peper of andere kruiden in moeten. Chaplin heeft altijd getoond hoe het moet. Neem de scène in *The Circus* waarin hij een vrouw ziet met een kindje op de arm dat over haar schouder een koek opeet. Chaplin vergaat zelf van de honger. Hij gaat achter de vrouw staan, trekt lieve gezichtjes naar de baby en neemt telkens een grote hap van de koek. Het is een bijzonder grappige scène, maar tegelijk is ze ook schrijnend. Als je zulke extremen kunt verzoenen, ben je een genie.”

Beauvois koestert al lang een diepe liefde voor Chaplin. De Noord-Franse apothekerszoon is altijd een veelvraat geweest als op het cinema aankwam. “Als kind bekeek ik alles wat ik kon”, vertelt hij. “Tarzanfilms, avonturen met Jean-Paul Belmondo, de reeks rond

Fantômas, de komedies met Louis de Funès: ik vond het allemaal geweldig. Maar bij Chaplin begreep ik dat het iets speciaals was. Alsof je naar een museum vol schilderijen gaat en plotseling voor een uitzonderlijke schilder staat.”

Een genie herken je meteen, zegt hij. “Dat is zo met Mozart en dat is ook zo met Chaplin. Ik herinner me een anekdote over Chaplin en Einstein die elkaar ontmoeten en een luid applaus krijgen van de verzamelde menigte. Waarop Chaplin tegen Einstein zegt: ‘Weet je waarom we applaus krijgen? Jij omdat niemand jou begrijpt, ik omdat iedereen mij begrijpt.’ Dat klopt helemaal. Toon een film van Chaplin aan een vergeten stam in het regenwoud en die mensen weten perfect waarover het gaat. Zijn verhalen zijn universeel.”

Huwelijk

Volgens Beauvois loopt er nog een genie rond in *La rançon de la gloire*. Een man met een Belgisch paspoort bovendien. “Benoît Poelvoorde heeft ook zo’n uniek talent”, zegt hij. “Hij is niet alleen bijzonder grappig, hij is ook heel gecultiveerd en intelligent. Hij leest elke dag een boek en organiseert met succes literaire festivals in Namen. Als je met zo iemand kunt werken, is films maken kinderspel. Ik heb trouwens nog een scoop: deze maand treden Benoît en ik in het huwelijk in Namen. Zijn echtgenote gaat ermee akkoord maar zijn hond Billy Bob nog niet. Daarvoor moeten we nog een oplossing vinden.”

En Beauvois komt niet meer bij van het lachen. ■

VANAF 7 JANUARI IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» CHARLIE-HOMMAGES

Charlie Chaplin is ongetwijfeld een van de grootste komische filmtalenten aller tijden. Niet moeilijk dat veel cineasten hem hulde brachten. Een overzicht op onze webstek!

TESTOSTERON-TALENT

TAKEN 3

Filmmaker **Olivier Megaton** heeft net zoals het hoofdpersonage uit de *Taken*-franchise *a very particular set of skills*. De Fransoos blik immers de ene actieknaller na de andere in. Met *Taken 3* serveert hij nu de finale aflevering van de filmreeks die Liam Neeson tot gewelddenaar omdoopte.

“We hadden vorige keer al afgesproken dat het genoeg was geweest.”

tekst RUBEN NOLLET

Zou Olivier Megaton — zijn pseudoniem verwijst naar het feit dat hij precies twintig jaar na de atoombomaanval op Hiroshima geboren werd — stiekem hopen dat hij als filmmaker ooit zijn eigen weg mag gaan? Hij begon zijn loopbaan tenslotte als graffitikunstenaar en zet elk jaar een kleine expo op poten. Wat cinema betreft, is zijn carrière echter onlosmakelijk verbonden met Luc Besson en diens filmfabriek EuropaCorp.

Toen Megaton (49) in 2000 zijn regiedebuut maakte met de thriller *Exit*, hield Besson een oogje in het zeil, en dat is sindsdien nooit meer veranderd. Nochtans heeft Megaton intussen voldoende bewezen dat hij op eigen benen kan staan. *Transporter 3* (2008) deed het niet slecht, *Taken 2* (2012) werd de grootste hit die EuropaCorp ooit mocht optekenen. Tot vorig jaar tenminste, toen Besson dat record eigenhandig brak met zijn *Lucy*. “We waren op dat moment bezig met de opnames voor *Taken 3*”, grinnikt Megaton. “En elke dag mailde Luc me de resultaten van *Lucy* door, om me te jennen. Ik hoop dat ik hem met deze film een wederdienst kan bewijzen.”

Minder van hetzelfde

Eigenlijk was het niet de bedoeling *Taken 3* te maken. “Na de vorige aflevering hadden we afgesproken dat het genoeg was geweest”, bekent Megaton. “Toen Luc me opbelde met de boodschap dat hij en zijn coscenarist Robert Mark Kamen toch een idee hadden voor een derde deel, heb ik lang geaarzeld.”

Die weigerachtigheid valt te begrijpen, geen enkele regisseur wil in herhaling vallen. *Taken 2* zat al sterk in het vaarwater van het origineel: na de kidnappig van zijn dochter werd CIA-agent Bryan Mills (rol van Liam Neeson) geconfronteerd met de ontvoering van zijn echtgenote. Het verhaal van *Taken 3* week daar echter voldoende van af en knipoogde bovendien naar *The Fugitive*. Megaton was geboeid. Ditmaal

wordt Mills verdacht van moord. Hij slaat op de vlucht, krijgt een uitgekookte rechercheur (gespeeld door Forest Whitaker) achter zich aan en moet vanuit die benarde positie de moordzaak oplossen.

Dat neemt niet weg dat *Taken 3* wel degelijk aansluit bij de harde actie van zijn voorgangers. Net zoals de vorige keren had Megaton ook een echte ex-CIA-agent op de set als adviseur. “Je hebt iemand nodig om uit te leggen hoe het hoofdpersonage in bepaalde situaties zou reageren en handelen”, stelt de cineast. “In de jaren tachtig kon je als actiefilmer nog gewoon je zin doen en inblikken wat er goed uitzag, maar die tijd is al lang voorbij. Het moderne publiek is veel kritischer en beter op de hoogte. Het vindt logica en realisme belangrijk. Natuurlijk voegen we daar een beetje filmmagie aan toe. Het blijft fictie, de realiteit op zich is oersaai.”

Folterpraktijken

De film bevat ook een scène die realistisch uitpakt dan oorspronkelijk de bedoeling was. Op een bepaald moment tracht Mills informatie los te weken bij een slechterik via een methode die onderhand vermaard is geworden: waterboarding. Met het recente rapport over de folterpraktijken van de CIA in gedachten krijgt die scène een heel andere lading.

“Die waterboarding stond niet in het oorspronkelijke script”, vertelt Megaton. “Mills stak een paar keer met een schroevendraaier in het been van de snoodaard.

“HET MODERNE ACTIEPUBLIEK VINDT LOGICA EN REALISME BELANGRIJK.”

Maar ik wist dat ik zo problemen zou krijgen met de MPAA, de Amerikaanse keuringscommissie. Die heeft het altijd moeilijk met bloed. Ik vroeg aan mijn CIA-adviseur of hij andere foltermethodes kende die minder brutaal ogen. Hij gaf ons twee opties: waterboarding en een techniek met touwen. Uiteindelijk kozen we voor de eerste optie, omdat die er het properst uitzag. En toen kwam dat CIA-rapport in het nieuws. Maar hoe je het ook draait of keert, foltering is altijd gewelddadig. En er bestaan onwaarschijnlijk veel manieren om iemand pijn te doen, geloof me vrij.” Over één ding is Megaton formeel: *Taken 4* komt er niet. Al laat hij toch een verrassende opening. “Ik ben enorm gecharmeerd van het personage van Forest Whitaker”, verklaart hij. “Op papier stelde hij niet zoveel voor, maar we hebben iets bijzonders van hem gemaakt. Misschien bouwen we wel een nieuwe film rond hem.”

VANAF 28 JANUARI IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» WAT DENKT WHITAKER

Als het aan Olivier Megaton ligt, krijgen we geen *Taken 4* maar een spin-off over Forest Whitakers flik uit deel 3. Op Vertigoweb.be vragen we de Oscarwinnaar hoe hij erover denkt.

TUSSEN

GOD

SPECTRUM

Bijna veertig jaar na zijn gruwelijke moord laat **Pier Paolo Pasolini** film liefhebbers nog steeds niet onberoerd. Getuige een biopic van *Bad Lieutenant*-regisseur Abel Ferrara én een uitgebreide retrospectieve rond de ongrijpbare Italiaanse cineast in het Antwerpse Cinema Zuid.

tekst **VINCENT STROEP**

Il vangelo secondo Matteo (1964)

Aan Idroscalo, een meer net buiten Rome met uitzicht op de sloppenwijk Nuova Ostia, werd Pier Paolo Pasolini diep in de nacht van 1 op 2 november 1975 afgetuigd en overreden met zijn eigen Alfa Romeo. De filmmaker had enkele uren eerder een jonge prostitué opgepikt en hem meegenomen naar die plek.

Het had een scène kunnen zijn uit een vroege film van de Italiaanse cultregisseur. In zowel zijn debuut *Accattone* (1961) als opvolger *Mamma Roma* (1962) portretteerde hij het harde bestaan van de onderklasse in de buitenwijken van Rome, waar pooiers en hoertjes vchten voor hun bestaan. De eerste film was geïnspireerd op Pasolini's eigen roman *Ragazzi di vita* (1955). Hij studeerde literatuur aan de universiteit van

Bologna en vestigde zijn naam eerst als auteur en dichter alvorens hij films begon te maken.

Linkse stem

De mannelijke hoer Giuseppe 'Pino' Pelosi werd beschuldigd van moord en kreeg een celstraf van bijna tien jaar, maar trok in 2005 zijn bekentenis in. Volgens hem waren drie mannen met een zwaar zuiders accent de daders. Sommigen vermoeden een politiek geïnspireerde moord.

Pasolini was immers een belangrijke linkse stem in het intellectuele debat. Zijn eigenzinnige mengeling van marxisme en katholicisme was controversieel in het conservatieve Italië, een land dat op het moment van zijn dood een golf van politiek geweld beleefde. De filmmaker was bijzonder kritisch

voor de invloed van de media en de opkomst van televisie en beschouwde de consumptiemaatschappij als een nieuwe, sluipende vorm van fascisme.

Bovendien waren zijn films uitermate provocerend. In *La ricotta* (1963) speelde Orson Welles een alter ego van de cineast dat op laconieke wijze het passieverhaal regisseert. De Italiaanse justitie beschuldigde Pasolini van blasfemie en legde hem een voorwaardelijke straf op. Dat weerhield hem er niet van om een jaar later met *Il vangelo secondo Matteo* (1964) zijn eigengereide visie op religie verder te ontwikkelen.

Blind consumentisme

Abel Ferrara wisselt in *Pasolini* een reconstructie van de laatste dag van het titelpersonage af met interpretaties van diens ongerealiseerde scenario's.

Edipo re (1967)

Een belangrijke rol is weggelegd voor Ninetto Davoli, de Italiaanse acteur die op vijftienjarige leeftijd een langdurige relatie begon met Pasolini en zijn eerste sprekende rol speelde in diens hilarische parabel *Uccellacci e uccellini* (1966).

Mettertijd raakte Pasolini steeds meer teleurgesteld in de Italiaanse maatschappij, zelfs in de lagere regionen. Ooit was hij een vurig pleitbezorger van de armen geweest, maar geleidelijk ging hij

hun blind consumentisme hekelen. Dat pessimisme drong ook door in zijn films.

Aan de hand van klassieke verhalen stelde Pasolini de hedendaagse moraal ter discussie. In *Edipo re* (1967) en *Medea* (1969) interpreteerde hij klassieke Griekse tragedies. Hetzelfde procedé paste hij toe in zijn *Trilogia della vita: Il Decameron* (1971), *I racconti di Canterbury* (1972) en *Il fiore delle mille e una notte* (1974), bijzonder extraverte films vol obsceniteiten.

Misselijkmakend

In Ferrara's film zit een scène waarin een journalist op bezoek gaat bij Pasolini, die somber en gedesillusioneerd zijn visie over de relatie tussen zijn leven en zijn werk uit de doeken doet. Zijn laatste film, *Salò o le 120 giornate de Sodoma* (1975), reflecteerde die donkere houding. In dat misselijkmakende meesterwerk zonder weerga plaatste hij De Sades schandaalroman in de context van het Italiaanse fascistische regime tijdens de Tweede Wereldoorlog.

De biopic is en blijft een moeilijk genre, en ook Ferrara bijt er zijn tanden enigszins op stuk. Hopelijk zet zijn ambitieuze hommage niet-ingewijden er toch toe aan het oeuvre van een van de grootste naoorlogse Italiaanse regisseurs te ontdekken. ▣

@Veinzen

Pasolini draait sinds 31 december 2014 in de bioscoop.

Cinema Zuid bewijst in januari en februari hulde aan de Italiaanse filmlegende met een bijna complete retrospectieve.

EN MARX

Pasolini (2014)

TURIST

HET SKIOORD ALS METAFOOR

In de opmerkelijke satire *Turist* schudt een gecontroleerde lawine een Zweeds gezin op skivakantie stevig door elkaar. Of hoe scenarist-regisseur **Ruben Östlund** de vinger legt op een paar onfrisse kanten van de menselijke diersoort — en dan vooral de mannelijke helft. “Ik zie mezelf graag als een jongetje dat in een mierennest peutert met een stok.”

tekst RUBEN NOLLET

In de jaren negentig draaide Ruben Östlund (40) dingen zoals *Addicted* en *Free Radicals*, montages van spectaculair skiënde mensen op de tonen van zware gitaarmuziek. Dat vrije documentairegevoel droeg hij vervolgens over naar zijn bijtend geestige fictiefilms, zoals *Involuntary* en *Play*. Zijn nieuwe, *Turist*, is misschien wel zijn meesterwerk.

Östlund keert terug naar het skimilieau dat hij zo goed kent voor een verhaal dat vooral de mannelijke toeschouwer een stevige uppercut verkoopt. Wanneer een gecontroleerde lawine dichtbij komt dan verwacht, laat de vader van een Zweeds gezinnetje op wintervakantie zich van zijn minst mooie zijde zien.

Turist prikt waar het pijn doet en voelt heel authentiek aan. Niet toevallig, legt Östlund uit. Waar regisseurs zoals Quentin Tarantino inspiratie putten uit films die ze in hun hoofd opgeslagen hebben, haalt hij zijn informatie liever van een kanaal dat veel meer in de realiteit staat: YouTube.

RUBEN ÖSTLUND: “De kiem waaruit *Turist* gegroeid is, was een YouTube-filmpje over een groepje toeristen dat met bewondering naar een gecontroleerde lawine staat te kijken. Skioorden veroorzaken die om het risico op echte lawines te verkleinen. In dat filmpje zie je hoe de sneeuwmassa steeds dichterbij komt en hoe de bewondering van de omstanders plotseling omslaat in paniek.

Ik praatte erover met een vriend, en die vroeg zich af wat er zou gebeuren als het niet om een groep toeristen ging maar om een gezin. Wat als de vader iets zou doen wat niemand verwacht? Toen wist ik dat ik mijn film had.”

Zit je dan de hele dag YouTube-filmpjes te bekijken?

“Nee, de interessantste clips krijg ik via mails van mijn vrienden. Neem nu de busrit waarmee de film eindigt. Ik had een soortgelijk idee op papier gezet, gebaseerd op een anekdote die een vriend me had verteld. Blijkbaar gebeurt het wel vaker dat mensen bang worden in een bus

die via haarspeldbochten een berg afdaat.

Maar toen ik op YouTube een filmpje vond met de titel *Idiot Spanish Bus Driver Almost Kills Students* wist ik hoe ik het moest aanpakken. Hetzelfde met de onbedaarlijke huilbui van het hoofdpersonage Tomas. Die is gebaseerd op een clip die *Best Cry Ever* heet. In plaats van te putten uit de filmgeschiedenis laat ik me liever inspireren door dingen die per toeval gefilmd zijn.”

In je kortfilm *Autobiographical Scene Number 6882* wil een stoere kerel tonen dat hij van een hoge brug durft te duiken. Je hebt duidelijk iets met mannelijkheid en de verwachtingen die daarmee gepaard gaan. Was je je daar bewust van?

“Eigenlijk niet, maar je hebt wel volledig gelijk. Het grappige is dat ik me het groepje mensen in die kortfilm voorstelde als het soort individuen dat je in het skimilieau aantreft. Ik ken dat wereldje door en door. De skicultuur wordt gedomineerd door mannen. Het loopt er vol kerels die dezelfde houding

“SKIOORDEN ZIJN COMPLEET ABSURD. WELKE MENS DIE BIJ ZIJN VERSTAND IS, DRAAGT ER NU NEONKLEUREN EN EEN SPIEGELBRIL?”

hebben als het personage dat van die brug wil duiken.”

In *Turist* belandt Tomas op een bepaald moment in een discotheek vol half-naakte en brullende jongemannen. Verwijs je daarmee ook naar die machohouding?

“(knikt) Daar toon ik de springbreakcultuur van de skiwereld. Hoe die jonge kerels zich geen blijf weten met het testosteron in hun lijf, hoe ze zich in groep gedragen, hoe er een soort massahypnose optreedt. Natuurlijk overdrijf ik het een beetje.

Mijn favoriete moment in die scène is wanneer de muziek even ophoudt en iedereen hijgend stilvalt. En dan begint de muziek weer en moeten ze weer brullen en rondspringen. Alsof ze het slachtoffer zijn van de rol die ze spelen.”

Heb je je ooit thuis gevoeld in dat wereldje?

“O ja. De vriendschapsbanden zijn er heel hecht. Ik heb er veel geleerd over

hoe groepen gevormd worden. Je kunt het vergelijken met neonazigroeperingen. Als mensen zich verenigen rond een idee dat de buitenwereld als bizar of extreem beschouwt, klitten ze nauw samen. En hoe extremer het gedrag dat binnen die groep wordt aanvaard, hoe hechter de band wordt.”

Hoe voelde het om terug te keren naar dat wereldje?

“Het was niet te vergelijken. Deze keer wou ik zo’n skioord en de levensstijl die je daar aantreft vanuit een ander perspectief benaderen. Vooral het economische aspect interesseerde me. Die pistes, liften en hotels werden in de jaren vijftig en zestig neergeplant omdat projectontwikkelaars snaptten dat er veel geld te verdienen viel aan massatoerisme.

In wezen zijn skioorden compleet absurd. Welke mens die bij zijn verstand is, draagt er nu neonkleuren en een spiegelbril? Bovendien begreep ik al snel dat zo’n plek de ideale metaforische locatie was voor mijn verhaal. Alles staat in het teken van de voortdurende strijd die de mens voert tegen de onbeschaafde natuur. Het is precies wat Tomas overkomt. Hij wil zijn natuurlijke instincten controleren, maar hij faalt.”

Je klinkt als een socioloog. Heb je die studie ooit overwogen?

“Nee, pas toen ik films begon te maken besepte ik dat mijn interesse naar sociologische thema’s uitging. Mijn tweede film, *Involuntary*, bestond bijvoorbeeld uit vijf verhalen over groepsgedrag. In elk van de gevallen ging het erover dat een enkeling in conflict komt met de rest van de groep. Menselijk gedrag is een onderwerp dat me eindeloos fascineert.

Mijn favoriete YouTube-filmpje illustreert het perfect. Het heet *BBC Mistakes Cab Driver for IT-Expert*, en je ziet hoe iemand per vergissing geïnterviewd wordt als computerdeskundige. In plaats van de situatie op te helderen, probeert die man zich aan te passen aan de rol die van hem verwacht wordt. Het is prachtig om te zien.

Hij en de journaliste hebben allebei zoveel schrik om een sociale faux pas te

begaan dat ze doen alsof er niets aan de hand is. Dat filmpje legt ons probleem mooi uit. We doen alles op routine, volgens de sociale regeltjes en tradities, ook al weten we dat we fout zitten. Anders moeten we onszelf ter discussie stellen, en daar zijn we bang voor.”

Heb je enig idee waar die sociologische interesse vandaan komt?

“Ik heb het gevoel dat mijn ouders er voor iets tussen zitten. Mijn vader was leraar, mijn moeder was behalve kunstschilder ook lerares. Een van de verhalen die ik in *Involuntary* vertel, is op haar belevenissen gebaseerd.

Het gaat over een onderwijzeres die met haar leerlingen de befaamde experimenten van Solomon Asch uit de jaren vijftig uitvoert, waarbij niets vermoedende proefpersonen door anderen onder druk worden gezet om toe te geven dat twee lijnen even lang zijn, ook al is dat overduidelijk niet het geval.

Asch kwam tot de vaststelling dat verbazend veel mensen aan die druk toegeven. Mijn moeder heeft dat experiment zelf gereconstrueerd met haar leerlingen van het vierde leerjaar. Ik weet nog hoe verschrikkelijk ik het vond dat ze zoiets gedaan had.”

Het verbaast me eigenlijk niet dat je de zoon van leraars bent. Je films hebben iets wetenschappelijks, alsof je je personages van een afstand observeert.

“Ik vergelijk mezelf graag met een jongen die bij een mierennest zit en er met een stok in roert om te zien hoe de mieren zullen reageren. (lacht). ▣

VANAF 28 JANUARI IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» DE ANDERE KANT

Als regisseur is Ruben Östlund weliswaar het brein achter *Turist*. Toch valt de bijdrage van hoofdacteur Johannes Kuhnke niet te onderschatten. Interview op Vertigoweb.be.

POINT OF VIEW

Online vind je uitgebreide recensies en nog veel meer

» neem een kijkje op www.vertigoweb.be

Horrible Bosses 2

Regie Sean Anders
Cast Jason Bateman, Charlie Day
Speelduur 1u48
Vanaf 7 januari in de bioscoop

Alles wat je van een sequel op *Horrible Bosses* kunt verwachten, niets meer, maar ook niets minder. Bulderen gegarandeerd dus voor fans van de eerste aflevering en liefhebbers van andere uitzinnige, soms licht absurde *bromance*-komedies.

@Ewoud51

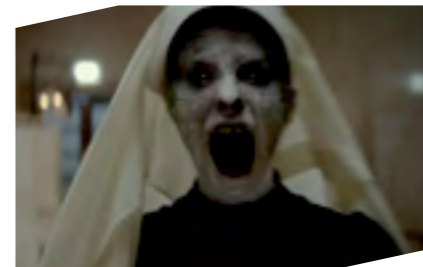

The Disappearance of Eleanor Rigby

Regie Ned Benson
Cast Jessica Chastain, James McAvoy
Speelduur 3u20
Vanaf 7 januari in de bioscoop

Het is van *Blue Valentine* geleden dat zo'n onverbiddelijke observatie van moderne liefde de cinemarevue passeerde. De speelduur kan afschrikken, maar het unieke uitgangspunt — je krijgt de twee perspectieven van een break-up te zien — intrigeert mateloos.

@TheJimeister

The Woman in Black: Angel of Death

Regie Tom Harper
Cast Phoebe Fox, Helen McCrory
Speelduur 1u38
Vanaf 14 januari in de bioscoop

In deze horrorsequel vormt de Tweede Wereldoorlog de achtergrond voor het verhaal, maar het is nog steeds de huiveringwekkende Rouwende Moeder die de plak zwaait. Een sinistere spookhuisthriller die vooral inspiratie put uit Japanse genrefilms zoals *The Grudge*.

@RubenNollet

Il capitale umano

Regie Paolo Virzi
Cast Fabrizio Bentivoglio, Valeria Bruni
Speelduur 1u51
Vanaf 21 januari in de bioscoop

Paolo Virzi is in deze familietragedie niet mals voor de Italiaanse upper class. De personages leven volgens de leuze 'eten of gegeten worden', terwijl moord, bedrog en hebzucht hun leven beheersen. *The Little Foxes* of *Dallas* anno nu.

@TheJimeister

Into the Woods

Regie Rob Marshall
Cast Meryl Streep, Anna Kendrick
Speelduur 2u04
Vanaf 21 januari in de bioscoop

Roodkapje, Rapunzel en Jaap en de bonenstaak zijn maar een paar van de sprookjesfiguren die elkaar tegenkomen in deze musicalbewerking van *Chicago*-regisseur Rob Marshall. Een cocktail van acteer- én zangtalent die zowel jongere als oudere genrefans zal bekoren.

@Waaazinema

Unbroken

Regie Angelina Jolie
Cast Jack O'Connell, Domhnall Gleeson
Speelduur 2u17
Vanaf 7 januari in de bioscoop

Heroïek en patriottisme zijn de voornaamste ingrediënten van dit groots opgezette oorlogsdrama. Zamperini's verhaal spreekt op zich al tot de verbeelding, maar regisseuse Angelina Jolie haalde ook inspiratie bij David Leans *The Bridge on the River Kwai*.

@Ewoud51

Wolves

Regie David Hayter
Cast Jason Momoa, Alain Moussi
Speelduur 1u32
Vanaf 7 januari in de bioscoop

X-Men-scenarist David Hayter maakt zijn langspeelfilmdebuut met een coming of age-prent wemelend van de bovennatuurlijke elementen. Een variant op de *Twilight*-films en de populaire tienerserie *Teen Wolf*, maar dan met een dosis extra *bite*.

@Bvalkenborghs

The Imitation Game

Regie Morten Tyldum
Cast Benedict Cumberbatch, Keira Knightley
Speelduur 1u54
Vanaf 14 januari in de bioscoop

Star Trek into Darkness-slechterik Benedict Cumberbatch zet een Oscarwaardige prestatie neer als Alan Turing, een wiskundig genie met sociale gebreken en een diep geheim. Dit op feiten gebaseerde drama sluit met zijn vele komische toetsen aan bij films als *The King's Speech*.

@RubenNollet

Wild Tales

Regie Damián Szifón
Cast Ricardo Darín, Leonardo Sbaraglia
Speelduur 2u02
Vanaf 21 januari in de bioscoop

Vliegtuigreizen, huwelijken, restaurant-bezoekjes: de menselijke soort laat de donkerste krochten van haar ziel zien in deze collectie beestig geestige verhalen uit Argentinië. Alsof Boccaccio zijn *Decamerone* vandaag nog eens overdeed met het mes tussen de tanden.

@RubenNollet

Birdman

Regie Alejandro González Iñárritu
Cast Michael Keaton, Emma Stone
Speelduur 1u59
Vanaf 28 januari in de bioscoop

Batman-alumnus Michael Keaton maakt een comeback van jewelste als een voormalige franchise-ster die zich op een bloedserieus Broadwaystuk stort. *Amores Perros*- en *Babel*-regisseur Alejandro González Iñárritu combineert visueel spektakel met de grote vragen des levens.

@ANK2D2

You're Not You

Regie George C. Wolfe
Cast Hilary Swank, Emmy Rossum
Speelduur 1u42
Vanaf 28 januari in de bioscoop

Tweevoudige Oscarwinnares Hilary Swank neemt het voortouw in deze Amerikaanse verwant van *Intouchables*. Maar waar de Franse kaskraker teerde op een humoristische feelgoodfactor, overheerst in dit melodrama de somberheid.

@Bvalkenborghs

BESTE. FILM. OOI.

Fast Times at Ridgemont High

Regie Amy Heckerling | Cast Phoebe Cates, Sean Penn, Judge Reinhold
Speelduur 1u30 | Jaar 1982

Als in de lente van 1982 internet had bestaan, dan had een gehackte e-mail van Universal er ongeveer zo uitgezien: ‘Goedkoop tienerfilmje met een bende *nobody's* in de hoofdrol, die vooral bezig zijn met masturbatie, wiet en abortus. Uitbrengen of dumpen?’ Gelukkig kozen de *powers that be* toch maar voor optie één, en staat *Fast Times at Ridgemont High* vandaag te boek als de ultieme *high school comedy* (sorry, John Hughes). Bovendien kunnen we niet zo gauw een andere film bedenken die in één keer zo veel Hollywoodcarrières lanceerde. Sean Penn! Cameron Crowe! Nicolas Cage! Jennifer Jason Leigh! Amy Heckerling! Wacht even — Amy wíé?

Veelbelovend kortfilmmaakster Heckerling kreeg het scenario destijds bij toeval in handen gestopt. “Of het me aansprak, als hippe jongedame? Niet echt — het leek *West Side Story* wel, maar dan gesitueerd in het middelbaar.” Heckerling stelde voor om dichter bij het boek te blijven (de memoires

van ex-rockjournalist Crowe), koos wat punknummers voor op de soundtrack en promoveerde surfende stoner Jeff Spicoli tot hoofdpersonage. De studiobonzen waren onder de indruk.

Ook de haast helderziende casting van de film — er lopen maar liefst drie toekomstige Oscarwinnaars rond op Ridgemont High — was grotendeels Heckerlings verdienste. “Ik had kunnen gaan voor bekende koppen, maar vind maar eens een dozijn goeie acteurs van onder de achttien. Dus keek ik in de eerste plaats naar talent.” Heckerling gaf indie-koningin in spe Leigh haar eerste grote break als ongeduldige maagd Stacy, ontlokte een zeldzame komische vertolking aan Penn als Spicoli en overtuigde toenmalige it-girl Phoebe Cates om uit de kleren te gaan voor — dixit Heckerling — “de meest teruggespoelde scène uit de eighties.”

Heckerlings openhartige aanpak als filmmaakster — “*Write what you know!*” — zou haar later nog twee kassuccessen opleveren: *Look Who's Talking* (1989) (“Ik zat met m'n pasgeboren dochter op de knie, verzon wat

dialogoog voor haar en dacht: dit is een film!”) en *Clueless* (1995) (“Ik ben zelf nogal somber aangelegd, dus leek het me leuk een dwangmatig positief personage te bedenken”). De laatste jaren komt de eigenzinnige regisseuse echter steeds moeilijker aan de bak. Haar jongste prent *Vamps* (2012) raakte zelfs amper tot in de cinema. Heckerling, 62 inmiddels, maakt zich geen illusies: “Hollywood is een droomfabriek. En niemand droomt over oudere vrouwen...”

@Jonas_Govaerts

» KLAP

Voor de stem van de *Look Who's Talking*-baby had Heckerling eerst Sean Penn in gedachten. “Iedereen is bang voor hem, maar eigenlijk is hij een doetje!” *Mr. Intensity* bedankte uiteindelijk, maar alleen al het feit dat Heckerling hem auditie deed doen maakt van haar deze maand de Beste Regisseuse Ooit.

LIEFDE TUSSEN DE LIJNEN

OOSTENDE
07/02
08/02
2015

WWW.LIEFDE TUSSENDELIJNEN.BE

WINTERFESTIVAL MET WOORD, MUZIEK EN BEELD

POP

- 23 JAN **LITTLE DOTS**
- 29 JAN **STEF BOS & BAND**
- 31 JAN **YUKO + BERT DOCKX**
- 19 FEB **DAM (DA ARABIAN MC'S)**
- 4 MRT **GRUPPO DI PAWLOWSKI + THE EX**

ELVIS 80

RADIO MODERN BIRTHDAY SPECIAL
ft. **BLACK ELVIS, BENVIS AND THE RETRONETTES**

8
JAN

WORLD/ FOLK

- 25 JAN **ROMANE MANETTI TRIO**
- 30 JAN **MARISOL VALDERRAMA GUERRERO QUARTET**
- 20 FEB **STEELEYE SPAN**
- 21 FEB **FLAMENCO AMAZIGH**
- 22 FEB **IDIR**
- 7 MRT **GISELA JOÃO**
- 12 MRT **MYRDDIN**
- 25 MRT **SAVINA YANNATOU & PRIMAVERA EN SALONICO**

CONGO PARTY

15
JAN

BAMBOU NEGRO & DJ JO SELECTOR

BOOKER T. JONES

22
JAN

AVISHAI COHEN TRIO

FROM DARKNESS
(CD-VOORSTELLING)

AXELLE RED ACOUSTIC

1
APR

HET VOORJAAR VAN

ROMA

ADAM COHEN

6
FEB

WE GO HOME
(CD-VOORSTELLING)

JOAN ARMATRADING
SOLO

5
MRT

HOOVER PHONIC
REFLECTION

FEEST!

17 JAN **NIEUWJAARSBAL** MET **LOU ROMAN BAND, BELLE PEREZ, GÜNTHER NEEFS E.A.**

15 FEB **DE BONAZAS: A TRIBUTE TO THE SIXTIES**

27+28 FEB **SONGFESTIVAL, CONTEST OF THE BEST**

BETTYE LAVETTE

18
MRT

WORTHY
(CD-VOORSTELLING)

NEDERLANDS-TALIG

29 JAN **STEF BOS & BAND**

5 FEB **GUIDO BELCANTO**

14 FEB **RAYMOND VAN HET GROENEWOUD**

22 MRT **ROOSBEEF**

26 MRT **LAÏS**

3 APR **DE MENS**

11
JAN

FILM- & VINYLBEURS

Als oude filmzaal ademt De Roma pure liefde uit voor de cinema. Geen betere locatie dus als decor voor een dag vol filmplezier. Maar ook voor de liefhebbers van vinyl is er goed nieuws: voor het tweede jaar op rij breiden we uit met een platenbeurs. De deuren staan voor u open van 11u tot 17u.